

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

Ἀριθμὸς 365

•

Μάρτιος 2012

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΑΡΩΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΜΔ' • ΤΟΜΟΣ ΙΣΤ' • ΜΑΡΤΙΟΣ 2012 • ΤΕΥΧΟΣ 365 •

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- **Σύντομα** Πατερικά Μηνύματα: «Εγκατάλειψις Θεοῦ».....257
- **Μήνυμα** Θεοφανίων: «Στὴν Θάλασσα τῶν Ὁραμάτων καὶ τῶν Ἑλπίδων».....258
- **Ἐγκύκλιος** Πάσχα: «Ἡ προσωπικὴ μας Ἀνάστασις καὶ ἡ κάθοδός μας
στὸν ἅδη τοῦ Ἀδελφοῦ μας».....260
- **Ἐκθεσις** Πεπραγμένων «Συνοδικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου».....262
- **Εὐλογία** Ἀγάπης ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ.....263
- **Βίος** καὶ Πολιτεία τῆς Ἀγίας Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης Ἄρτης.....267
- «**Μὴ** παραδίδεσαι εἰς τὴν ἀπελπισίαν», Ἀλ. Παπαδιαμάντη.....271
- **Τὸ Ἅγιον** Φῶς δὲν βγήκε μὲ τοὺς Λατίνους.....272
- **Ἡ θαυμαστὴ** Πρόνοια τοῦ Τ. Προδρόμου γιὰ Ἰ. Μονὴ τοῦ στὴν Κρήτη.....275
- «**Ἀγωνίζεσθε** ἐναντίον τῆς κακίας καὶ τοῦ ψέματος»277
- **Ἡ Συμβολὴ** τῆς Ἐκκλησίας στὴν Παλιγγενεσία τοῦ 1821279
- «**Πρὸς** Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας» - Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικὰ280
- «**Εἶπε** Γέρων» - Ἀπὸ τοὺς Λόγους τοῦ Ἀγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου.....288
- Ἐκδόσεις καὶ Παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• **Ἰδιοκτήτης:** Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • **Ἐκδότης-Διευθυντής:** Ἐπίσκοπος Γαρδικίου Κλήμης. • **Συντάσσεται** ὑπὸ **Ἐπιτροπῆς.** • **Ἡλεκτρονικὴ Ἐπεξεργασία:** Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης. • **Τηλέφωνο Ἱ. Μονῆς:** 210 2411380. • **Telefax:** 210 2411080. • **E-mail:** Kyprianos@synodinresistance.org • **Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο:** www.synodinresistance.org • **Ἐκτύπωσης-Βιβλιοδεσία:** «ΒΙΒΛΙΟΤΕΧΝΙΑ», Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, τηλ. 210 3801844. • **Ἐπιστολαὶ καὶ προαιρετικὰ εἰσφοραὶ** νὰ ἀποστέλλωνται εἰς Ἱ. Μονὴν Ἀγίου Κυπριανοῦ, Τ. Θ. 46006 – 13310 ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ.

Ἐγκατάλειψις Θεοῦ

† Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ

* * *

ΟΕΥΣΕΒΗΣ, προκειμένου νὰ γίνῃ πραγματικὸς Χριστιανός, πρέπει νὰ περάσῃ ἀπὸ ἓνα σωστὸ καμίνι δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων.

Ὅφείλει νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον τῆς Φιλοδοξίας, τῆς Φιλαργυρίας καὶ τῆς Φιληδονίας μέχρις αἵματος.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πάλης αὐτῆς μετὰ τὸν ἑαυτό του, τὸν Διάβολο καὶ τὸν Κόσμο, ἀρχίζει νὰ αἰσθάνεται τὴν γλυκύτητα τῆς θείας Χάριτος στὴν καρδιά του, ἡ ὁποία μετὰ τὸν καιρὸ καὶ ἐφ' ὅσον δὲν μειωθῇ ἡ ἀγωνιστικότητα, φουντώνει καὶ γίνεται πόθος καὶ ἔρωτας πρὸς τὸν Θεό.

Τότε ὁ πιστὸς εὐρίσκεται σὲ μία κατάστασι ἀνεκφράστου μακαριότητος: ἡ προσευχὴ εἶναι ἡ ζωὴ του· τὰ ἅγια Μυστήρια ὁ Παράδεισός του· ἡ μελέτη τῶν θείων λόγων ὁ φωτισμός του!

Ὅμως ὁ κίνδυνος τῆς πτώσεως καὶ τῆς ἐπιστροφῆς στὴν κόλασι τῆς ἁμαρτίας δὲν ἐκλείπει.

Ὁ ἐχθρὸς ἐλλοχεύει: ἔχει στημένες τρεῖς παγίδες καὶ ἐλπίζει νὰ παγιδεύσῃ τὴν ψυχὴ, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται νὰ πετάξῃ στὴν αἰωνιότητα.

Πρώτη: ἡ ὑπερηφάνεια, ἡ αὐτοϊκανοποίησις, ὁ αὐτοἑπαίνος.

Δεύτερη: ἡ ὑποτίμησις, ἡ κατάκρισις τοῦ πλησίον.

Τρίτη: ἡ ἀμέλεια, ἡ ραθυμία, ἡ νωθρότης.

Ὁ Ὅσιος Μακάριος ὁ Αἰγύπτιος γράφει, ὅτι κάποτε ἓνας Ἀδελφὸς συμπροσευχόταν μετὰ ἓναν ἄλλο καὶ αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ θεία δύναμι, ἦλθε σὲ ἔκστασι καὶ εἶδε τὴν Ἄνω Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰκόνες φωτεινὰς καὶ φῶς ἄπειρο· ἄκουσε δὲ καὶ φωνὴ πού ἔλεγε: «αὐτὸς εἶναι ὁ τόπος τῆς καταπαύσεως τῶν δικαίων». Μετὰ ἀπὸ λίγο ὑπερηφανεύθηκε καὶ πίστεψε, ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦσαν τὸν ἑαυτό του. Ὑστερα ἀπὸ αὐτὸ βρέθηκε πεσμένος στὰ ἄδυστα καὶ βαθύτατα τῆς ἁμαρτίας, σὲ μύρια κακά, διότι ἐγκαταλείφθηκε ἀπὸ τὴν θεία Χάρι, ἡ ὁποία ἀναπαύεται μόνο στοὺς ταπεινοὺς.

Ὁ Ἀββᾶς Φιλήμων πάλι διηγεῖται γιὰ κάποιον Μοναχό, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει σὲ τέτοια ἀπάθεια καὶ ἀγιότητα, ὥστε ἀπὸ χέρι Ἀγγέλου δεχόταν τὸ ψωμί του. Αὐτὸς ὅμως γιὰ τὴν ἀμέλειά του στερήθηκε αὐτῆς τῆς τιμῆς, διότι ὅταν ἡ ψυχὴ χαλαρώσῃ τὴν ἐγρήγορσι καὶ τὸν ἀγῶνα, ἐπικρατεῖ σκοτάδι πνευματικόν, φεύγει ἡ φωτιστικὴ Χάρις.

Τέλος, ὁ Ἀββᾶς Μάρκος ὁ Ἀσκητὴς μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι «ὁ ἔχων τὴ χάρισμα καὶ συμπάσχων τοῖς μὴ ἔχουσι, διὰ τῆς συμπαθείας φυλάττει τὸ δῶρημα· ὁ δὲ ἀλαζὼν ἀπολέσει αὐτό».

* * *

Μήνυμα Έόρτιο ἐπὶ τῇ Πανηγύρει τῶν Ἀγίων Θεοφανίων 2012

«...Στὴν Θάλασσα τῶν Ὁραμάτων καὶ τῶν Ἐλπίδων...»

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Αρχίζει τὸ νέο ἔτος καὶ ἐπιστρέφουμε πάλι στὴν θάλασσα, στὶς ρίζες μας, στὶς ἀπαρχές τῆς Ἱστορίας, στὸ Ὑδωρ, στὸ αἰώνιο αὐτὸ σύμβολο τῆς μητρότητας:

«Καὶ ἐκάλεσεν ὁ Θεὸς τὴν ξηρὰν γῆν· καὶ τὰ συστήματα τῶν ὑδάτων ἐκάλεσε θαλάσσας· καὶ εἶδεν ὁ Θεός, ὅτι καλόν»· «καὶ Πνεῦμα Θεοῦ ἐπεφέρετο ἐπάνω τοῦ ὕδατος» (Γεν. α' 10 καὶ 2).

Ἀλλὰ ἐπίσης, ἐπιστρέφουμε στὶς ἀπαρχές τῆς Παλιγγενεσίας μας, τῆς ἀνανεώσεως τῆς Δημιουργίας καὶ τοῦ Ἀνθρώπου· ἡ δημόσια δρᾶσις τοῦ Χριστοῦ μας ἐγκαινιάσθηκε στὴν Λίμνη τῆς Τιβεριάδος καὶ τὸν Ἰορδάνη ποταμό, ὅπου καὶ πάλι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα εἶναι παρὼν ἐν εἵδει Περιστερᾶς.

Ἡ ἄνοδος τοῦ ἡλίου ἀπὸ τὸ ναδῖρ τοῦ Δεκεμβρίου πρὸς τὸ ζενιθ τοῦ Ἰουνίου· ἡ αὔξησις τοῦ Φωτός· ἡ πορεία πρὸς τὴν Ὑπέρβουλον καὶ τὸ Πάσχα· ἡ ἀνανέωσις τοῦ χρό-

νου, σφραγίζονται μὲ τὴν πλησιφαῖ καὶ ἐλπιδοφόρα Ἑορτὴ τῶν Φώτων, μὲ τὴν Ἀποκάλυψι τῆς Τρισηλίου Θεότητος.

Τώρα φωτίζεται ἡ Κτίσις· ἡ θάλασσα γλυκαίνει· ἡ φύσις ἡμερεύει· ἀνανεώνονται τὰ Ὁράματα· ξαναρχίζουν τὰ Ταξίδια τῆς Ἐλπίδας ἐπάνω στὰ ἁγιασμένα ὕδατα, μὲ εὐχὲς χαρούμενες καὶ ἐγκάρδιες.

Ὁ χριστοφώτιστος λαὸς μας, διαποτισμένος ἀπὸ τὸν θαλασσογέννητο Πολιτισμὸ μας, συνηθίζει γιὰ κάθε ταξιδιάρικο καράβι νὰ τραγουδᾷ μὲ ἀπλότητα καὶ πίστι:

«Στὴν πλῶρη κάθετ' ὁ Χριστός, στὴ μέση ἡ Παναγία μας, καὶ στὸ τιμόνι στέκεται ὁ Ἅϊ Νικόλας».

Τὰ ἅγια Εἰκονίσματα ἦσαν πάντοτε μαζί μὲ τοὺς θαλασσοδαρμένους καὶ ἀρμυροποτισμένους ναυτικούς μας, μαζί μὲ τὸ ἀκοίμητο καντήλι.

Χρειάζεται λοιπὸν πολλὲς ἀγῶνας, ὄχι μόνο γιὰ νὰ ἀποκτήσουμε τὴν χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διαφυλάξουμε αὐτὴν μὲ τὴν ταπεινώσι, τὴν ἐγρήγορσι καὶ τὴν συμπάθεια, ὥστε νὰ μὴν εὐρεθοῦμε στὴν τραγικωτάτῃ κατάστασι τῆς ἐγκαταλείψεως τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ἐνθυμούμεθα δὲ πάντοτε τὸν φωτισμένο Πατερικὸ λόγον:

«Ὁὐ τοσοῦτον ἐγκαταλιμπάνει ὁ Θεὸς τὸν ἀδιάφορον, ἐὰν ἀδιαφορήσῃ· οὐδὲ τὸν θρασύν, ἐὰν θρασυνθῇ, ὅσον ἐγκαταλιμπάνει τὸν εὐλαβῆ, ἐὰν ἀδιαφορήσῃ, καὶ τὸν ταπεινόν, ἐὰν θρασυνθῇ».

(2005)

Σήμερα λοιπόν, Ἀγαπητοί μου Ἀδελφοί, σήμερα στὴν ἀρχὴ τοῦ 2012, ἄς ἀνανεώσουμε τὴν εὐλογημένη Παράδοσί μας!

Μέσα στὸ Ἄκτιστο Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος, μὲ συντροφιά τὴν Θεοτόκο καὶ τοὺς Ἁγίους, ἄς συνεχίσουμε τὴν ποντοπορία μας πληροῖσι στὴν θάλασσα τῶν Ὁραμάτων καὶ τῶν Ἑλπίδων γιὰ μία ἀνακαινισμένη Ἑλλάδα.

Ἄς ἐξορκίσουμε τὴν μεμψιμοιρία, τὴν ἀρνητικὴ ψυχολογία καὶ τὴν μοιρολατρικὴ στάσι!

Ἡ κρίσις, ἡ οποιαδήποτε κρίσις, ἀποτελεῖ ἱστορικὴ εὐκαιρία γιὰ μία βαθμιαία, ἀλλὰ ριζικὴ ἀλλαγὴ σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς, σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα.

Ἄς ξαναγίνουμε δημιουργικοί! Ἄς μὴν ἐπιτρέψουμε στὴν πολυ-ἐπίπεδη καὶ πολύμορφη κρίσι νὰ μᾶς ἐξουθενώσῃ καὶ συντρίψῃ!

Πίσω ἀπὸ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὶς στατιστικὲς εὐρίσκονται ἄνθρωποι καὶ αὐτοὶ τελικὰ προσδιορίζουν τοὺς ἀριθμούς: μὲ τὴν ἀνανέωσι τῆς Δημιουργικότητος· τὴν ἀναζωογόνησι τῆς Κοινωνίας τῆς Ἀλληλεγγύης· μὲ τὴν αὐτοθυσίᾳ γιὰ νὰ ἐπανιδρυθῇ τὸ Κράτος Δικαίου, νὰ ἀναστηλωθοῦν οἱ Θεσμοὶ καὶ Κανόνες, νὰ βιωθῇ μὲ συνέπειᾳ ἡ Ἀξιοπρέπεια τοῦ Ἄλλου.

Ἄς ἐντείνουμε τὶς ἐλπιδοφόρες προσευχὲς μας καὶ τὴν δημιουργικὴ μετάνοιά μας!

Ὁ Χριστὸς μας νὰ φωτίζῃ τὴν Ἠγεσία τῆς Χώρας μας, Πνευματικὴ-Πολιτικὴ-Οἰκονομικὴ, ὥστε Αὐτὴ νὰ ἐκπέμψῃ Ὅραμα, Ἑλπίδα, Δημιουργικότητα!

Εἶναι πλέον καιρὸς, ὑπὸ τὸ ἅπλετο Φῶς τῶν Ἀγίων Θεοφανίων, νὰ περάσουμε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τῆς μιζέριας καὶ τῆς διεθνούς ἀναξιοπιστίας, στὴν Ἑλλάδα τῆς Δημιουργίας, τὴν Ἑλλάδα ποὺ θὰ εἶναι ἀντάξια τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ τῆς Ἱστορίας της.

Εἶθε ἡ Θεία Πρόνοια νὰ εὐλογήσῃ τῶρα νὰ εἰσέλθῃ ἡ Πατρίδα μας ὀριστικὰ σὲ μία θετικὴ καὶ κατὰ πάντα ἀνορθωτικὴ πορεία!

«Καὶ ἀντὶ τῆς (θαμνώδους) στοιβῆς, ἀναβήσεται (ὕψίκορμος) κυπάρισσος· ἀντὶ δὲ τῆς (δυσόσμου) κονίζης, ἀναβήσεται (εὐώδης) μυρσίνη»...

* * *

Ἡ ἁγία εὐχὴ τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπολίτου μας Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κυρίου Κυπριανοῦ ἄς μᾶς προστατεύῃ, μαζὶ μὲ τὶς εὐλογίες τῶν σεπτῶν Μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, τῆς Ὁρθοδόξου Κοινοτήτος τῶν Ἐνισταμένων τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

Τέλος, αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκη, ὅπως κάθε χρόνο, νὰ εὐχαριστήσουμε θερμότατα ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι συμμετέχουν σήμερα στὴν λαμπρὰ αὐτὴ Πανήγυρι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους μας, ἰδιαίτερος μάλιστα τοὺς ἁγίους Ἀρχιερεῖς καὶ Ἱερεῖς ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν, τὶς Τοπικὲς Ἀρχὲς καὶ τοὺς λοιποὺς ἐκπροσώπους τῆς πολιτικῆς Ἐξουσίας, τὴν Ἀστυνομία καὶ τὸ Λιμενικὸ τοῦ Ὁρωποῦ καὶ τὴν Τροχαία Μαλακάσας.

Ἡ Ἄχραντος Μητέρα τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι πάντοτε Προστάτις καὶ Ὁδηγὸς τους!

Ὁ Θεὸς μαζί Σας!...

† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανός,
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

Ἐγκύκλιος ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ

Ἡ προσωπική μας Ἀνάστασις καὶ ἡ κάθοδός μας στὸν ἅδη τοῦ Ἀδελφοῦ μας

Αγαπητοὶ ἐν Χριστῷ Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Τις ἅγιες αὐτὲς ἡμέρες, ἀξιωθήκαμε νὰ προσεγγίσουμε προσευχητικὰ τὸ Μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Ἄδου... Σήμερα, πανηγυρίζουμε τὸ Μυστήριο καὶ τὸ Εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως καὶ τοῦ Φωτός...

«Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια...»!...

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν! Ὁ Ἄνθρωπος καὶ ἡ Κτίσις ἀνακαινισμένοι καὶ ἐλευθερωμένοι ἀπὸ τὴν φθορὰ καὶ κάθε κτιστὴ ἀναγκαιότητα, εὐρίσκονται πλέον μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος, μετέχουν στὸ Μυστήριο τῆς Τριαδικῆς Ἀγάπης, ἀνακαλύπτουν τὴν ὁλοκληρία τους.

Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ εἶναι τὸ ἀποκορύφωμα τῆς θείας Ἀγάπης: ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκαλύπτεται ὡς Φῶς καὶ Ζωὴ καὶ Ἀνάστασις· καὶ ταυτοχρόνως, ὁ Θεὸς μᾶς ἀποκαλύπτει τὸν Ἄνθρωπο ὡς δεκτικὸ αὐτοῦ τοῦ Φωτός καὶ τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως.

Τὸ Ἄκτιστο Φῶς τῶν Ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ, διὰ μέσου τῆς Ἀναστάσεως, διαπερνᾷ τώρα ὅλη τὴν Δημιουργία, μᾶς καθιστᾷ οἰκείους τοῦ Θεοῦ καὶ μᾶς ἀξιώνει νὰ προγευώμεθα τὴν

Δόξα τῶν Ἑσχάτων, τὴν Δόξα τῆς Τριαδικῆς Βασιλείας, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

* * *

Αγαπητοὶ Ἀδελφοὶ

καὶ Ἀδελφές ἐν Χριστῷ·

Μᾶς ἀποκάλυψε ἐπίσης ἡ Ἀνάστασις τοῦ Κυρίου μας τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὡς Κοινωνίας Προσώπων: ὁ Θεὸς ὑπάρχει ὡς Κοινωνία Τριῶν Προσώπων, τὰ Ὅποια ἀλληλοπεριχωροῦνται ἐν Ἀγάπῃ, δηλαδὴ τὸ Ἕνα ζῇ μέσα στὸ Ἄλλο.

Καὶ στὸν Ἄνθρωπο ἐδόθη τὸ χάρισμα νὰ συμμετέχῃ στὴν Τριαδικὴ Κοινωνία Αὐτῇ, ἀλλὰ ὄχι ἀτομικά. Ἡ Ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι κοινωνία προσώπων, τὰ ὅποια γεννιοῦνται πνευματικά, τρέφονται καὶ συνεχῶς ἀνανεώνονται ἀπὸ τὶς Ἀκτιστες Ἐνεργεῖες τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποτελοῦν τὴν Οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, τὸν Λαὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Κάθοδος τοῦ Κυρίου μας στὸν Ἄδη ἐμπεριέχει ἓνα ἰσχυρὸ κοινωνικὸ μήνυμα Ἀγάπης: ἡ προσωπική μας Ἀνάστασις προϋποθέτει τὴν ἔξοδο ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὴν κάθοδό μας στὸν σκοτεινὸ ἅδη τοῦ πόνου καὶ τῆς τραγωδίας τοῦ Ἀδελφοῦ μας, γιὰ νὰ τὸν συναντήσωμε προσωπικά

καὶ νὰ ἀναστηθοῦμε μαζί του.

Δὲν ὑπάρχει Ἀνάστασις, δηλαδὴ Σωτηρία, ἀτομικὴ. Πρέπει μαζί νὰ σωθοῦμε· ὅλοι μαζί νὰ ἐπιστρέψουμε στὸν Πατρικὸ Οἶκο, τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μαζί νὰ μετέχωμε στοὺς Γάμους τοῦ Ἀρνίου· μαζί νὰ ζοῦμε αἰώνια μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Πολὺ ὠραία ἔχει γραφῇ, ὅτι «ὅταν παρουσιασθοῦμε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, κατὰ τὴν φοβερὰ Ἡμέρα τῆς Κρίσεως, Αὐτὸς θὰ μᾶς κάνει μόνο τὴν ἐξῆς ἐρώτηση: “Μόνος σου εἶσαι; Ποῦ εἶναι οἱ ἄλλοι;”».

* * *

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ

Ἀδελφοὶ καὶ Ἀδελφές·

Στὸ Ἀναστάσιμο Ἦθος τῆς Ὁρθοδοξίας μας εἶναι ἀδιανόητο νὰ μὴ μετέχωμε στὴν ἀγωνία τῆς δυστυχίας τοῦ Ἄλλου, στὴν Παγκόσμια Δυστυχία, καὶ νὰ μὴ κατερχώμεθα θυσιαστικὰ στὸν ἄδη τῆς ἀνθρώπινης ἀποτυχίας, στὸν ἄδη τοῦ ἀνθρώπινου, ὑπαρξιακοῦ καὶ κοινωνικοῦ πόνου.

Ἀνάστασις γιὰ τὸν Χριστιανὸ σημαίνει προσωπικότητα μέσα στὸ Φῶς, ἀλλὰ καὶ ἐπιθυμία εἰλικρινῇ νὰ μοιρασθῇ τὸ Φῶς αὐτὸ μὲ τὸν Ἄλλο, τὸν ὁποιοδήποτε Ἄλλο, μέσα σὲ μία Κοινωνία Ἀγάπης ἐν Χριστῷ, πέρα ἀπὸ ὁποιαδήποτε τεῖχη καὶ σύνορα, ἔξω ἀπὸ κάθε μορφῆς ἄδη καὶ προκαταλήψεις.

* * *

Εἶθε, Ἀδελφοί μου, οἱ εὐχὲς τοῦ πολυσεβάστου Γέροντος καὶ Μητροπο-

λίτου μας κυρίου Κυπριανοῦ, μὲ τὴν χάρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ, νὰ μᾶς ἐνισχύουν στὸ θυσιαστικὸ ἀνοιγμα τῆς ὑπάρξεώς μας, ὥστε νὰ πλημμυρίζουμε ἀπὸ Φῶς καὶ νὰ μεταδίδουμε Φῶς στοὺς Ἀδελφούς μας, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν!

Χριστὸς Ἀνέστη! Ἀληθῶς Ἀνέστη!

**† Ἁγία Ἀνάστασις
τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ 2012**

Ταπεινὸς εὐχέτης
πρὸς τὸν ἀναστάντα Κύριό μας

Ὁ Ἐπίσκοπος
† Ὁ Ὡρεῶν Κυπριανός,
Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος

ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

Τρίμηνον Α': Νοέμβριος 2011 - Ἰανουάριος 2012

ῥΕκθεσις Πεπραγμένων

Α'. 1. Τὸ Συνοδικὸν Φιλόπτωχον Ταμεῖον (ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ.) συνεστήθη τὴν 28η Ὀκτωβρίου 2011 ἐκ.ήμ., κατὰ τὴν ῥΕκτακτον Κληρικολαϊκὴν Σύναξιν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς μας, στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς, ὡς Συνοδικὸ Ὅργανον.

2. Ὡς σταθεροὶ συνδρομητὲς ἐνεγράφον, βάσει ἐιδικοῦ ἐντύπου, 20 συλλογικοὶ φορεῖς: Ἑνορίες, Μονές, Μετόχια, Σύλλογοι.

3. Ἐπίσης, ἐνεγράφον ὡς σταθεροὶ συνδρομητὲς, βάσει ἐιδικοῦ ἐντύπου, 76 μεμονωμένα πρόσωπα: Κληρικοὶ καὶ λαϊκοί.

4. Ἐγγράφονται ἐν τῷ μεταξὺ ὅλο καὶ νεοὶ συνδρομητὲς, καταβάλλεται δὲ προσπάθεια νὰ ἐγγραφοῦν καὶ νεώτεροι.

Β'. 1. Τὸ σύνολο τῶν προσφορῶν συνδρομῶν ἀνῆλθε σὺν ποσὸ τῶν: 19.447,5 εὐρώ.

2. Οἱ συλλογικοὶ φορεῖς προσέφεραν: 6.136 εὐρώ.

3. Οἱ μεμονωμένοι φορεῖς προσέφεραν: 10.435 εὐρώ.

4. Οἱ ἀνώνυμοι φορεῖς καὶ ἄλλες πηγὲς προσέφεραν: 2.876,5 εὐρώ.

Γ'. 1. Τὸ σύνολο τῶν διανεμηθέντων βοηθημάτων καὶ ἄλλων ἐξόδων ἀνῆλθε σὺν ποσὸ τῶν: 16.361 εὐρώ.

2. Πρὸς τοὺς Κληρικοὺς -Ἐφημερίους, βοηθήματα Χριστουγέννων: 2.100 εὐρώ.

3. Πρὸς τοὺς λαϊκοὺς διακονητὲς, βοηθήματα Χριστουγέννων: 1.050 εὐρώ.

4. Πρὸς τοὺς Κληρικοὺς -Ἐφημερίους, βοηθήματα μηνὸς Ἰανουαρίου 2012: 2.050 εὐρώ.

5. Πρὸς τοὺς λαϊκοὺς διακονητὲς, βοηθήματα μηνὸς Ἰανουαρίου 2012: 550 εὐρώ.

6. Πρὸς τοὺς Κληρικοὺς -Ἐφημερίους, ἔκτακτο βοήθημα: 1.800 εὐρώ.

7. Δαπάνες γιὰ τὴν Ἐκδήλωσι Χριστουγέννων: 450 εὐρώ.

8. Πρὸς ἀπόρους, βοηθήματα: 3.070 εὐρώ.

9. Πρὸς φυλακισμένους, βοηθήματα: 410 εὐρώ.

10. Γιὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή, βοηθήματα: 1.100 εὐρώ.

11. Γιὰ τοὺς Κληρικοὺς -Ἐφημερίους, ὁδοιπορικά: 1.380 εὐρώ.

12. Διάφορα ἄλλα ἔξοδα: 2.401 εὐρώ.

Δ'. 1. ῥΕσοδα: 19.447,5 εὐρώ.

2. ῥΕξοδα: 16.361 εὐρώ.

3. Διαθέσιμα: 3.086,5 εὐρώ.

Ε'. 1. Οἱ ἐν Ἑλλάδι Ἀρχιερεῖς δὲν λαμβάνουν βοηθήματα ἀπὸ τὸ ΣΥ.ΦΙ.ΤΑ., ἀντιθέτως μάλιστα εἶναι σταθεροὶ συνδρομητὲς αὐτοῦ.

2. Καταβάλλεται προσπάθεια, ὥστε Ἀρχιερεῖς τινὲς τοῦ ἐξωτερικοῦ νὰ λαμβάνουν βοηθήματα τακτικῶς, πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ποικίλων ἀναγκῶν τους.

Εὐλογία Ἀγάπης ἀπὸ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο τὸν Παλαμᾶ

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Τὸ ἔργο καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ μεγάλου Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ ἀποτελεῖ, ὡς γνωστόν, μία δεύτερη νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας, μετὰ τὸν λαμπρὸ ἐορτασμὸ τοῦ Θριάμβου τῆς Ὁρθοδοξίας τὴν Α΄ Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν. Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεσσαλονίκης διετύπωσε αὐθεντικὰ τὴν Πίστι, βασιζόμενος στὴν Πατερικὴ Παράδοσι καὶ ἐξέφρασε μία ὄντως ζῶσα Θεολογία. Ἡ μαρτυρία του γιὰ τὴν πραγματικὴ θεϊκότητα τῶν σωτηριωδῶν Ἀκτίστων Ἐνεργειῶν τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο ἔτυχε Συνοδικῆς ἐγκρίσεως καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἐπισφραγίσεως. Ὁ Ἅγιος Παλαμᾶς προέβη σὲ ἐξήγησι τῆς θεοπρεποῦς διακρίσεως Οὐσίας καὶ Ἐνεργειῶν στὸν Θεὸ καὶ ὑπερασπίσθηκε μὲ σθένος τὴν πραγματικότητα τῆς κοινῆς καὶ ἐνώσεως τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Θεό, δηλαδὴ τῆς Θεώσεως τοῦ ὅλου ἀνθρώπου.

Πῶς θεοποιούμεθα; Μὲ τὴν νέκρω-

σι τοῦ «παλαιοῦ ἀνθρώπου» τῆς ἐμπαθείας καὶ τὴν ἐκζήτησι τῆς ἀληθινῆς κοινωνίας ἐν Χάρτι μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸν πλησίον· μὲ ἓνα λόγο, μὲ τὴν Ἀγάπην ὡς Χάρι Θεοῦ, ὡς δωρεὰ τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας.

Ὁ Ἑσυχασμός, ὡς μέθοδος θεραπείας τῆς προσωπικότητος τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὁποῖον ἐπαγγέλθηκε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς, εἶναι γιὰ ὅλους, διότι ἅπαντες ἔχουν ἀνάγκη θεραπείας ἀπὸ τὸν **ἀτομισμό** καὶ τὴν **ἐξωστρέφεια**, ὥστε νὰ ἐγκεντρισθοῦν ἀληθινὰ στὸ Μυστηριακὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, νὰ χριστοποιηθοῦν καὶ νὰ σωθοῦν.

* * *

Ο ΤΡΙΑΔΙΚΟΣ Θεὸς μᾶς ἐπλασε ἀπὸ Ἀγάπην καὶ ἔθεσε στὴν «κατ' εἰκόνα» Αὐτοῦ ψυχὴ μας **δύναμι θεϊκῆς Ἀγάπης** καὶ Γνώσεως, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχη συνεχὴ μνήμη καὶ θεωρία Θεοῦ καὶ νὰ φλέγεται ἀπὸ τὴν Ἀγάπην Του, γιὰ νὰ ἐλκύη τὴν Χάρι Του καὶ νὰ ἔχη τὸ «καθ'

3. Ἐπίσης, ἐὰν τὰ ποικίλα ἔσοδα αὐξηθοῦν, ἐλπίζεται νὰ ἀποστέλλωνται βοηθήματα καὶ στοὺς Κληρικοὺς μας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἰδίως στὶς χώρες τῆς Ἀφρικῆς: Κένυα, Κονγκὸ-Κινσάσα, Κονγκὸ-Μπραζαβίλ.

Γιὰ τὸ Συνοδικὸν Φιλόπωχον Ταμεῖον

Ἐν Φυλῇ Ἀπικῆς, 15η Φεβρουαρίου 2012 ἐκ.ήμ.

Ὁ Πρόεδρος
† Ὁ Ὁρεῶν Κυπριανὸς

Ὁ Ταμίας
Χρῖστος Κατσούδας

ὁμοίωσιν». Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου θὰ παρέμενε μὲ Ἀγάπη στὸν Θεὸ «ὑπὲρ ἑαυτὴν», μὲ Ἀγάπη στὸν πλησίον «ὡς ἑαυτὴν» καὶ ἀληθινὴ Ἀγάπη τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ της (Κεφάλαια Ἑκατὸν Πεντήκοντα Φυσικὰ καὶ Θεολογικὰ..., § 40).

Ὅμως, δὲν ἐκπληρώσαμε τὴν ἀποστολὴ μας, οὔτε διατηρήσαμε τὰ δῶρα καὶ τὶς δυνατότητές μας, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπήρεια τῶν «ἀντιθέων» καὶ «λυμαντικῶν» καὶ «πολεμιοτάτων» τοῦ γένους μας ἐχθρῶν δαιμόνων (Κεφάλαια..., § 27), «ἀποστατήσαμε» καὶ πράξαμε σὰν τοὺς μανιακοὺς, οἱ ὁποῖοι διασπαράττουν τὶς ἴδιες τοὺς τὶς σάρκες, ἐφ' ὅσον διασπαράξαμε «τὴν ἔμφυτον καλλονὴν» μας (Κεφάλαια..., § 40).

Παρακούσαμε τοῦ Θεοῦ καὶ βρήκαμε τὸν θάνατο, τὸν χωρισμὸ ἀπὸ τὴν θεία διαμονὴ καὶ τὴν γύμνωσι ἀπὸ τὰ ἐνδύματα τοῦ «ἀφθάρτου φωτὸς» (Πρὸς Ἀκίνδυνον Λόγος Ἀντιρρητικὸς Ἑκτος, Ι', § 28). Καὶ πλέον, μᾶς κατέλαβε νύκτα καὶ μᾶς περιτύλιξε σκότος· τὸ «κατ' εἰκόνα» ἀμαυρώθηκε καὶ τὸ «καθ' ὁμοίωσιν» ἀπωλέσθηκε!...

* * *

Ο ΘΕΟΣ, διὰ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Του, μᾶς ἀνέπλασε ἀπὸ Ἀγάπη καὶ μόνον καὶ μᾶς ἐπανεφέρει στὴν ἄνωθεν ἀξία καὶ πλέον αὐτῆς! Κατῆλθε μέχρις ἡμῶν καὶ ὑπέμεινε Σταυρὸ καὶ Θάνατο καὶ ἔτσι λαφυραγώγησε τὸν Ἄδη καὶ ἔδειξε πάλι στὴν φύσι μας τὸ Φῶς τῆς Ἀθανάτου

Ζωῆς, ὡς Φῶς Ἀναστάσεως (Ὁμιλία ΚΓ', § 3)!...

Τὸ Φῶς αὐτὸ ἐνυπάρχει στὴν Ἐκκλησίᾳ, τὴν «**Κοινωνία Θεώσεως**», καὶ μᾶς παρέχεται δωρεάν, ὡς Χάρις Ἀληθείας καὶ Ἀγάπης, διὰ τῶν Μυστηρίων καὶ τῶν Ἀρετῶν. Γιὰ τὴν οἰκείωσι αὐτῶν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο χρειάζεται ἀγώνας, διότι ἀντιτάσσονται σφοδρῶς ἡ «φιλαμαρτήμων γνώμη», ἡ φιλαυτία καὶ ἡ ἐμπάθειά μας.

Ἐπειδὴ πλασθήκαμε «κατ' εἰκόνα τοῦ ἀγαθοῦ», μετὰ τὴν πτώσι διατηρήσαμε μὲν ἄθικτη καὶ ἀκέραιη τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μας καὶ τὴν ἐπιθυμία καὶ τὴν ἀνάγκη νὰ μᾶς ἀγαποῦν, ὅμως πλέον δυσκολευόμαστε πάρα πολὺ νὰ ἀγαποῦμε ἐμεῖς τοὺς ἄλλους θυσιαστικὰ καὶ διακονητικὰ, «ἀνιδιοτελῶς», λόγῳ τῆς φιλαυτίας καὶ τοῦ ἐγωῖσμοῦ μας (Ὁμιλία ΜΕ', § 5).

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, ἡ Αὐτο-ἀγάπη καὶ ἡ Αὐτο-αλήθεια, ἔδωσε τὴν Ἑντολὴ τῆς Ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸ καὶ πρὸς τὸν πλησίον ὡς τὴν ἀνώτερη ὅλων τῶν ἐντολῶν (βλ. Ματθ. κβ' 37-40) καὶ ὡς τὸ «Κεφάλαιόν» τους. Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ Αὐτήν!

Βεβαίως, ἡ Ἀγάπη ὑπάρχει σὲ μᾶς «φυσικῶς» καὶ «κτιστῶς», ὡς «ἀπήχημα» τῆς ἀρχικῆς μας πλάσεως, ἀλλ' ἐὰν δὲν μεταμορφωθῇ χαρισματικά, εὐκολα ἀμαυρώνεται, χρησιμοποιεῖται ἐμπαθῶς καὶ ἀχρειώνεται. Ἔτσι, ἡ δύναμις τῆς ἀγάπης τῆς ψυχῆς ἐκπίπτει καὶ σκορπίζεται «πρὸς ἐπιθυμίαν βρωμάτων οὐκ ἀναγκαίων, πρὸς ἐπιθυμίαν σωμάτων οὐκ εὐσχημόνων, πρὸς ἐπιθυμίαν οὐκ εὐχρήστων χρημάτων, πρὸς ἐπιθυμίαν τῆς κενῆς καὶ ἀδόξου δόξης» (Ὁμιλία Γ', § 15).

Ἔτσι, ὁ νοῦς «κατακερματίζεται» καὶ ἀφίσταται τοῦ Θεοῦ καὶ «μάχεται τοῖς πλησίον, μαίνεται κατὰ τῶν ὁμοφύλων, ἀποθηριοῦται κατὰ τῶν μὴ συναινούντων ταῖς αὐτοῦ παραλόγοις

ὀρέξεσι, καὶ ἀνθρωποκτόνος, φεῦ, ὁ ἀνθρωπος γίνεται, οὐ μόνον τοῖς κτήνεσι τοῖς ἀνοήτοις ὁμοιωθεῖς, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἔρπετοῖς καὶ ἰοβόλοις τῶν ζῶων, σκορπίος, ὄφης, γέννημα ἐχιδνῶν γεγονώς, ὁ ἐν υἱοῖς Θεοῦ τεταγμένος» (Ὁμιλία Γ', § 16).

* * *

ΠΩΣ θὰ καταστήσουμε τὸν νοῦ μας δεκτικὸ Χάριτος καὶ ἄρα Ἀγάπης; Χρειάζονται καὶ τὰ ἐξωτερικὰ ἔργα Ἀγάπης, ἀλλὰ κυρίως ἀπαιτεῖται **ἐσωτερικὴ θεραπεία**. Πρωτίστως, χρειάζεται ἀποκοπὴ τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἀπαλλαγὴ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὶς ἐμπαθεῖς προσκολλήσεις τῆς, τήρησις τῶν Ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ μὲ φόβο, καὶ βαθεῖα **προσευχὴ μετανοίας**. Ἡ ἐπιμονὴ σὲ αὐτὰ φέρνει εἰρήνη καὶ καταλλαγὴ στὴν ψυχὴ καὶ ὁ φόβος μεταβάλλεται σταδιακὰ σὲ Ἀγάπην μέσα στὸν ἄνθρωπο· «τὸ τῆς εὐχῆς ὀδυνηρὸν» μετατρέπεται σὲ «τερπνὸν» καὶ «ἀνατέλλει τὸ ἄνθος τοῦ φωτισμοῦ» καὶ καταυγάζει ἡ Χάρις τῆς Ἀγάπης (Λόγος ὑπὲρ τῶν ἱερῶς Ἑσυχάζοντων 1, 1, § 7).

Ἄν πιστεύουμε ὀρθὰ καὶ γνωρίζουμε ὅτι χωρὶς τὸν Θεὸ δὲν δυνάμεθα νὰ κάνουμε τίποτε, ἂν μᾶς καταλάβῃ, βάσῃ τῶν ἀνωτέρω, ὁ **θεῖος Ἔρως**, τότε κάνουμε **τροφή** καὶ **πνοή** μας τὴν **Εὐχή**, ὥστε οἱ δωρεὰς νὰ σταθεροποιοῦνται καὶ αὐξάνουν καὶ ἡ ἱερὰ εὐφροσύνη νὰ μᾶς περιθάλλῃ. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἡ καρδιὰ καθαίρεται καὶ ὁ νοῦς φωτίζεται.

Ἡ **νοερὰ προσευχή** εἶναι προσιτὴ σὲ ὅλους, γιὰ τὴν ἀκρίβεια στοὺς ὑπάκουους καὶ ὄχι στοὺς παρήκοους καὶ ὑπερήφανους. Ἡ Ἑσυχαστικὴ μέθοδος μὲ νῆψι καὶ προσοχὴ εἶναι ἀπαραίτητη γιὰ τὴν ἐπίτευξι τῆς Ἀγάπης καὶ τὴν ἔνωσι μὲ τὸν Θεό· μὲ τὴν ἐγκράτεια καθαίρεται τὸ σῶμα, μὲ τὴν ἀγάπην μεταποιοῦνται ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἐπιθυμία σὲ ἀρετές, καὶ μὲ τὴν προσευχὴ ὁ ἐξαγνισμένος νοῦς παρίσταται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ λαμβάνει ὅ,τι ἔχει ὑποσχεθῇ ὁ Κύριός μας γιὰ

τοὺς καθαρὺς τῇ καρδίᾳ (Αὐτόθι 1, 2, § 2), δηλαδὴ κατοικεῖ καὶ ἐμφανίζεται ὡς **Φῶς** σὲ ὅσους τὸν ἀγαποῦν καὶ τοὺς ἀγαπᾷ. Τὸ Φῶς αὐτὸ δὲν εἶναι αἰσθητὸ καὶ ὕλικό, ἀλλὰ προαιώνιο καὶ ἀτελεύτητο (Αὐτόθι 2, 1, § 29).

Αὐτὸ τὸ **Ἄκτιστο Φῶς** προϋπέδειξε ὁ Κύριός μας στὸ Ὅρος Θαβὼρ κατὰ τὴν θεία Μεταμόρφωσι, ἡ δὲ φύσις Αὐτοῦ τοῦ Φωτὸς ἀπετέλεσε κατὰ κύριο λόγο τὸ ἀντικείμενο τοῦ **Ἀντι-αιρετικοῦ ἀγῶνος** τοῦ Ἁγίου μας κατὰ τῶν βλασφημησάντων εἰς Αὐτό. **Ὁ ἀγῶνας τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου ἦταν ἀγῶνας Ἀγάπης καὶ Ἀληθείας, γιὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἀπὸ τὸ δηλητήριον τῆς Αἰρέσεως**, γι' αὐτὸ καὶ διεξήγετο δυναμικῶς μὲν, ἀλλ' ἀπαθῶς, χωρὶς νὰ ἀφίσταται ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος τῆς εὐπρεπείας καὶ φιланθρωπίας.

Ὁ ἀπόρρητος φωτισμὸς μὲ τὸ θεῖο Φῶς σημαίνει μέθεξι τῆς θεοποιοῦ Ἐνεργείας καὶ Χάριτος καὶ ὄχι τῆς Οὐσίας τοῦ Θεοῦ, ἡ Ὅποία εἶναι ἀμέθεκτη ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους. Ἡ δὲ ὁρασις καὶ μετοχὴ Αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται διὰ θείας Δυνάμεως καὶ Αἰσθήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὴ ἡ **θεοποιὸς Ἐνωσις** δεικνύει τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς Ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο· ὀνομάζεται **«σύμφυσις»** καὶ **«ἀνάκρασις»** καὶ συνάπτει Θεὸ καὶ ἄνθρωπο εἰς **«Πνεῦμα ἓν»** (Πρὸς Ἀκίνδυνον Λόγος Ἀντιρρητικὸς "Ἐβδομος..., Θ', § 28-29). Αὐτὴ εἶναι ἡ ὄντως Ἀγάπη Θεοῦ πρὸς ἄνθρωπο καὶ ἀνθρώπου πρὸς Θεόν! Καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ συντελεῖται στὴν **Θεῖαν Εὐχαριστίαν**, ὅπου ἐπὶ πλεόν δὲν ἔχουμε μόνον συνάφεια καὶ ἔνωσι πνευματικὴ, ἀλλὰ καὶ σωματικὴ! Στὴν Θεῖαν Κοινωνίαν ἔχουμε -μὲ πνευματικὴ ἔννοια- γαμήλια-ἐρωτικὴ ἔνωσι καὶ ἀνάκρασι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου εἰς «ἓν σῶμα» καὶ «ἓν πνεῦμα» (Ὁμιλία ΝΣΤ', § 10)!...

* * *

ΠΟΙΑ εἶναι τὰ γνωρίσματα τῆς ὄντως Ἀγάπης;

Πρῶτον, ὅταν κάποιος προσεύχεται καὶ χαίρεται ὁ νοῦς του στὴν μνήμη τοῦ Θεοῦ, χωρὶς νὰ διασπᾶται καὶ χωρὶς νὰ δυσανασχετῇ ἀπὸ πιθανὴν παράτασι τῆς προσευχῆς· καὶ δεύτερον, ὅταν κάποιος μὲ κατάνυξι καὶ γλυκεῖα ὁδὴν καρδιάς προσεύχεται ὅπως γιὰ τὸν ἑαυτό του, παρομοίως καὶ γιὰ κάθε ἄνθρωπο, γνωστὸ ἢ ἄγνωστο, φίλο ἢ ἐχθρό, λυπήσαντα αὐτὸν ἢ μὴ λυπήσαντα.

Αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιτευχθοῦν, χωρὶς τὴν ἐξάσκησι τῶν φανερῶν – πρακτικῶν ἔργων Ἀγάπης: πρῶτον, τὴν ἐκκοπὴ τοῦ ἰδίου θελήματος, ὥστε νὰ ἐπιτευχθῇ τὸ θέλημα τοῦ πλησίον – ὅταν φυσικὰ δὲν ὑπάρχει ἁμαρτία-, διότι χωρὶς αὐτὴ τὴν στάσι δὲν πρόκειται νὰ δείξουμε ὑπομονὴ σὲ ὅσα θὰ μᾶς ἐπιφέρῃ ὁ πλησίον· καὶ δεύτερον, τὴν ὑπομονὴ μὲ γενναιότητα καὶ μακροθυμία ὅσων δυσχερῶν μᾶς συμβαίνουν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διότι διαφορετικὰ δὲν πρόκειται νὰ προκόψουμε στὴν προσευχὴ ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν (Ὁμιλία ΜΔ', § 9).

Εἶναι γνωστόν, ὅτι ἡ Ἀγάπη δοκιμάζεται στὶς θλίψεις τῶν πειρασμῶν καὶ χρειάζεται ὅπωςδὴποτε ὑπομονὴ σὲ ὅσα δεινὰ μᾶς ἐπέρχονται παρὰ τὴν θέλησί μας, ὥστε καὶ οἱ ἐκούσιες πράξεις μας νὰ τύχουν τῆς θείας εὐλογίας (Πρὸς τὴν σεμνοτάτην ἐν Μοναζούσαις Ξένην..., § 45).

Καὶ βέβαια, εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἔργα τῆς ἔμπρακτης Ἀγάπης, διότι ὅποιος δὲν ἔχει ἔργα Ἀγάπης καὶ Συμπαθείας, ὁμοιάζει μὲ τὶς «μωρὲς παρθένες» (βλ. Ματθ. κε' 1-13) μὲ τὶς σβησμένες λαμπάδες, χωρὶς τὸ Ἐλαιον τῆς Ἀγάπης. Ὅποιος δὲν ἔχει ἔργα Ἀγάπης, ὁμοιάζει ἐπίσης μὲ αὐτὸν ποὺ δὲν διαθέτει «ἐνδυμα γάμου» (βλ. Ματθ. κβ' 11-12), ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ παρακαθῇ στὸ Δεῖπνο τῆς Βασιλείας, ἔστω καὶ ἂν εἶναι προσκεκλημένος (Ὁμιλία ΙΗ', § 15).

Στὴν Μέλλουσα Κρίσι θὰ γίνῃ ἐξέτασις τῆς *Κεφαλῆς* ὅλων τῶν Ἀρετῶν, τῆς Ἀγάπης καὶ Εὐποΐας, σὰν Ὁροφῆς στὸ οἰκοδόμημα τοῦ οἴκου τῶν Ἀρετῶν καὶ σὰν Ἐπισφραγίσεως καὶ Ἐπιστέψεως αὐτῶν (Ὁμιλία Δ', § 14).

Π' αὐτὸ ὁ φιλόθεος καὶ φιλόανθρωπος Ἅγιος, γεμᾶτος Ἀγάπῃ καὶ Συμπόνιᾳ, μᾶς προτρέπει:

«Ἀγαπῶμεν οὖν ἀλλήλους καὶ ἀνεχώμεθα καὶ κηδόμεθα ἀλλήλων, ἅτε μέλη ὑπάρχοντες ἀλλήλων· τὸ γὰρ σημεῖον τῆς ἡμῶν πρὸς Ἐκείνον μαθητείας, ὡς Αὐτὸς ὁ Κύριος εἶπεν, ἡ Ἀγάπη ἐστὶ καὶ ἡ πατρικὴ κληρονομία, ἣν ἡμῖν ἀφῆκε μεταβαίνων ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἡ Ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ἡ τελευταία ἦν ἔδωκεν ἡμῖν εὐχὴ πρὸς τὸν οἰκεῖον Πατέρα ἀναβαίνων τὴν πρὸς ἀλλήλους Ἀγάπην ἡμῶν ἐπιστηρίζει» (Ὁμιλία ΙΕ', § 12).

Καὶ κατακλείουμε μὲ τὴν παρόμοια σωτήρια καὶ προτρεπτικὴ Παλαμικὴ «Εὐλογία Ἀγάπης»:

«Ἄλλ' ἡμεῖς Ἀγάπης ἔργα ἐπίδειξώμεθα εἰς τοὺς ἡμετέρους ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, ἐλεοῦντες τοὺς πενομένους, ἐπιστρέφοντες τοὺς πεπλανημένους, ἣν ἂν εἴποις πλάνην τε καὶ πενίαν, ἐκδικοῦντες (δικαιώνοντες) τοὺς ἀδικουμένους, ἐπιρρωννύντες (ἐνισχύοντες) τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένους, εἴτε διὰ τῶν αἰσθητῶν τοῦτο πάσχοντας ἐχθρῶν καὶ νοσημάτων, εἴτε διὰ τῶν ἀοράτων πονηρῶν πνευμάτων καὶ τῶν τῆς ἀτιμίας παθῶν, ἐπισκεπτόμενοι τοὺς ἐν φυλακῇ καθειργμένους, ἀλλὰ καὶ ἀνεχόμενοι τῶν εἰς ἡμᾶς παιόντων, καὶ χαριζόμενοι ἀλλήλοις εἴ τις πρὸς τινα ἔχει μομφήν, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς ἐχαρίσατο ἡμῖν· καὶ ἀπλῶς παντὶ τρόπῳ καὶ πᾶσιν ἔργοις τε καὶ λόγοις, οἷς ἔχομεν, ἐπιδεικνόμεθα τὴν πρὸς ἀλλήλους Ἀγάπην, ἵνα καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐπιτύχωμεν Ἀγάπης καὶ εὐλογηθῶμεν παρ' Αὐτοῦ καὶ κληρονο-

Ἀγιολογικά

Βίος καὶ Πολιτεία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοδώρας τῆς Βασιλίσσης Ἄρτης*

Ἡ καταγωγή της. Τὰ πρῶτα χρόνια

ΥΠΗΡΞΕ γόνος τῆς μεγάλης καὶ ἐπιφανοῦς βυζαντινῆς οἰκογενείας τῶν Πετραλύφα. Πατέρας της ἦταν ὁ Ἰωάννης Πετραλύφας, ποὺ κατεῖχε τὸν τίτλο τοῦ Σεβαστοκράτορα καὶ ἦταν διοικητὴς τῆς Θεσσαλίας καὶ τῆς Μακεδονίας. Στὰ χρόνια αὐτὰ -περὶ τὸ 1210- γεννήθηκε καὶ ἡ Θεοδώρα. Ἀπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια ἀνατράφηκε «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου» ἀπὸ τοὺς ἐνάρετους καὶ εὐλαβεῖς περὶ τὰ θεῖα γονεῖς της, οἱ ὅποιοι μὲ τὴν ὀρθόδοξη πίστη τους, τὸ ταπεινὸ τους φρόνημα καὶ τὴ μεγάλη τους φιλάνθρωπία ἀποτέλεσαν γιὰ τὴ Θεοδώρα δυνατὸ παράδειγμα πρὸς μίμηση.

Ὁ πατέρας της πέθανε γρήγορα ἀφήνοντας τὴ Θεοδώρα σὲ μικρὴ ἀκόμη ἡλικία. Τὴν προστασία της ἀνέλαβε ὁ Δούκας τῆς Ἡπείρου Θεόδωρος, ὁ ὅποιος στὸ μεταξὺ εἶχε καταλάβει τὴ Θεσσαλονίκη καὶ ἐπέκτεινε τὸ κράτος του.

Ὁ Θεόδωρος πολεμώντας τοὺς Βουλγάρους νικήθηκε καὶ τυφλώθηκε ἀπὸ τὸ βασιλιά τους Ἀσάν. Ὁ Ἀσάν κά-

λεσε ἀπὸ τὸ Μωριά τὸ νεαρὸ Μιχαὴλ (ἀνεψιὸ τοῦ Θεοδώρου) ὡς νόμιμο διάδοχο, γιὰ νὰ ἀναλάβει τὴ διοίκηση τοῦ κράτους ποὺ τοῦ ἄφησε ὁ πατέρας του Μιχαὴλ Α΄ Ἀγγελος Κομνηνός.

Ὁ Γάμος της

Ὁ Μιχαὴλ πηγαίνοντας γιὰ τὴν Ἄρτα περνᾷ ἀπὸ τὰ Σέρβια τῆς Κοζάνης, ποὺ ἦταν τότε ἰσχυρὸ φρούριο καὶ σημαντικὴ στρατηγικὴ θέση. Ἐκεῖ βλέπει τὴ νεαρὴ ἤδη Θεοδώρα καὶ

μῆσωμεν τὴν ἐπηγγελμένην ἡμῖν καὶ δι' ἡμᾶς ἡτοιμασμένην οὐράνιον καὶ αἰώνιον Βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλάνθρωπιά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' Οὗ τῷ Πατρὶ ἅμα τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν»! (Ὁμιλία, Δ', § 26-27).

Β' Κυριακὴ Νηστειῶν 2012

ἐντυπωσιάζεται ἀπὸ τὴν ὠραιότητα καὶ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματός της καὶ θέλει νὰ τὴν παντρευτεῖ. Ἔτσι ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ νεαρὸς Δούκας τελοῦν τὸ γάμο τους μὲ κάθε μεγαλοπρέπεια στὰ Σέρβια περὶ τὸ 1230. Μετὰ ἀπὸ λίγο καιρὸ μὲ λαμπρὴ καὶ μεγάλη συνοδεία ἔρχονται στὴν Ἄρτα, τὴν ὁποία ὁ Μιχαὴλ κάνει πρωτεύουσα τοῦ κράτους του καὶ τὴν ὀχυρώνει.

Στὴν Ἄρτα

Νέα ζωὴ καὶ νέα πορεία ἀρχίζει γιὰ τὸ νεαρὸ ζευγάρι στὴν Ἄρτα. Ὁ Μιχαὴλ ἰσχυρὴ προσωπικότητα, πνεῦμα ἀνήσυχο καὶ φιλόδοξο, ἀρχίζει νὰ φροντίζει γιὰ τὴν ἐδραίωση καὶ ἐξάπλωση τοῦ κράτους του. Ἡ νεαρὴ Δούκαινα Θεοδώρα ἀναδεινύεται πρώτη κυρία τοῦ Δεσποτάτου τῆς Ἡπείρου. Στὴ μεγάλη ὅμως καὶ ἐνδοξη αὐτὴ θέση, ὅπως μᾶς λέγει ὁ βιογράφος τῆς Μοναχὸς Ἰώβ, «οὐ παρεσύρη τῇ δόξῃ, οὐχ ἐάλω τῇ νεότητι οὔτε μὴν πρὸς τρυφὰς οἶδε κατασπαταλᾶν, ἀλλ' οὐδὲ τῷ τῆς ἀρχῆς ὄγκῳ ἐπήρθη. Τῷ Θεῷ δὲ μᾶλλον ἔγνω προσκεῖσθαι καὶ ἀρετῆς ἐπιμελίσθαι, σωφρόνως ζῆσαι, ταπεινοφροσύνην ἀσπαζομένη, ἀοργησίαν, ἀγάπην, πραότητα, συμπάθειάν τε καὶ ἐλεημοσύνην ὡς ἅλλος οὐδεὶς κατορθοῦσα καὶ τὸν Θεὸν ὀλοψύχως διὰ παντὸς θεραπεύουσα». Ὁ λύχνος τοποθετήθηκε στὴ λυχνία, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ σκορπίζει σ' ὅλους τοὺς κατοίκους καὶ ἀγαπητοὺς τῆς ὑπηκόους τὴν ἀγάπη καὶ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, πὺν καθημερινὰ ζοῦσε καὶ προσαύξανε μὲ τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Στὸ καμίνι τῶν θλίψεων

Τίποτε ὅμως στὴ ζωὴ αὐτὴ δὲν εἶναι σταθερὸ καὶ μόνιμο. Οἱ εὐτυχισμένες στιγμὲς τοῦ ζευγαριοῦ ἐμελλαν νὰ εἶναι λίγες. Ὁ μισόκαλος διάβολος, φθονώντας τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀρετὴ τῆς Θεοδώρας, ἄρχισε νὰ ρίχνει τὰ φαρμακερά του βέλη ἐναντίον τῆς «θηλυμανίαις τὸν ἄνδρα καταμαλάξας, πειρασμὸν τῇ μακαρίᾳ ἐγείρει δεινότατον». Ὁ Μιχαὴλ παρασύρεται σὲ πορνεία καὶ ἀκολασία ἀπὸ τὴν Ἀρτηνὴ ἀρχόντισσα, Γαγγρινὴ τὸ ὄνομα. Αὐτὴ κατορθώνει μὲ μάγια νὰ σκλαβώσει ψυχικὰ τὸ Μιχαὴλ καὶ μῖσος ἄσπονδο νὰ βάλει στὴν καρδιά του ἐναντίον τῆς συζύγου του.

Ἡ Θεοδώρα «τούτοις γενναία τοῖς δεινοῖς ἐμπεσοῦσα, οὐκ ἐσαλεύθη ὅλως τὸν λογισμόν, οὐδὲ παρετράπη τῆς ἀγαθῆς πολιτείας. Ἀλλ' ὅλη ὡς ἀδάμας ἦν καρτεροῦσα καὶ τὸν Θεὸν θεραπεύουσα». Δὲν κάμφθηκε, δὲν λιγοψύχησε, ἀλλὰ τώρα φάνηκε πὺ πολὺ ὁ ἀδαμάντινος χαρακτήρας τῆς καὶ ἡ ἀκέραια πίστι τῆς. Χωρὶς καμιά ἀνθρώπινη βοήθεια, ὀπλισμένη ὅμως μὲ τὴν ἐλπίδα στὸ Θεό, ἐγκαταλείπει τὰ ἀνάκτορα. Πέντε χρόνια μαζὶ μὲ τὸ πρωτότοκο παιδί τῆς τὸ Νικηφόρο, τὸν ὁποῖο γέννησε στὴν ἐξορία, ταλαιπωρεῖται στὰ κρύα καὶ στοὺς καύσωνες, στὴν πείνα καὶ στὴ δίψα. Ἄγνωστη, πικραμένη καὶ κακοντυμένη περνοῦσε λόφους καὶ γκρεμούς, ἀποφεύγοντας τὴν μανία τοῦ ἄνδρα τῆς. Κι ὅμως ἔλαμπε ἡ Θεοδώρα, ἔλαμπε ἡ ἀγιότητά της περισσότερο, ὅπως τὸ χρυσάφι, μέσα στὸ καμίνι τῆς δοκιμασίας.

Ποτὲ δὲ βγῆκε ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τίποτε ἄπρεπο. Οὐτε καταράστηκε κανένα, οὔτε βαρυγκόμησε γιὰ ὁ,τιδήποτε. Μόνο προσευχόταν μακρόθυμα καὶ στήριζε ὅλες τῆς τὶς ἐλπίδες στὸ Θεό. Στὴ δοκιμασία τῆς αὐτῆ βρῆκε λίγη παρηγοριὰ κοντὰ στὸν Ἱερέα τῆς Πρέννησας. Μιὰ μέρα, ποὺ μάζευε λάχανα νὰ φάει αὐτὴ καὶ τὸ μικρὸ τῆς παιδί, τὴ συναντᾷ ὁ Ἱερέας καὶ στὴν πολλή του ἐπιμονὴ νὰ μάθει ποιὰ εἶναι, τοῦ φανερώνεται καὶ ἔτσι γιὰ λίγο διάστημα βρίσκει προστασία στὸ σπίτι του.

Ἡ δικαίωση

Ἡ ἀλήθεια δὲν ἄργησε νὰ φανεῖ. Οἱ εὐγενεῖς ἄρχοντες τῆς Ἀρτας ἀγανακτισμένοι ἀπὸ τὴν ἔκλυτη ζωὴ τοῦ Δούκα καὶ τὴν ἀλαζονεία τῆς πόρνης Γαγγρινῆς, τὴ διώχνουν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα. Ὁ Μιχαὴλ δὲ «ἐν τῷ νῷ γενόμενος ἐνεσείσθη, τὴν μακαρίαν αὐθις ἠγάγετο».

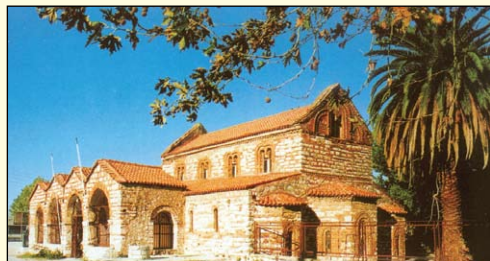
Τὸ μυαλὸ τοῦ βασιλιᾶ ξεσκοτιζεται, βλέπει τὴ ζωὴ του, ἀηδιάζει τὴν ἁμαρτία καὶ ἀφοῦ στέλνει ἔμπιστους ἀνθρώπους νὰ βροῦν τὴ νόμιμη γυναῖκα του, ὑποδέχεται αὐτὴν στὰ ἀνάκτορα καὶ στὴ ζωὴ του μὲ λαμπρότητα, μὲ μετάνοια καὶ ἀγάπη.

Νέα ζωὴ ξαναρχίζει μὲ ἔργα μετάνοιας γιὰ τὸ Μιχαὴλ καὶ μὲ ἀπόφαση ἀγιότητος καὶ γιὰ τοὺς δυό. Ἡ πόλη λαμπρύνεται μὲ ἔργα πίστεως -Ναοὺς καὶ Μοναστήρια- καὶ ἔργα φιλανθρωπίας γιὰ τὸν ἀγαπητὸ λαὸ τῆς Θεοδώρας. Ἄλλα τέσσερα παιδιά ἔρχονται στὴ ζωὴ, ὁ Ἰωάννης, ὁ Δημήτριος (Μιχαήλ), ἡ Ἑλένη καὶ ἡ Ἄννα. Ὅλη ἡ ζωὴ κυλᾷ μέσα στὴ χάρι τοῦ Θεοῦ.

Στὸ Μοναστήρι

Ὅταν ἀργότερα, μετὰ ἀπὸ σαράντα περίπου χρόνια ἔγγαμου βίου, ὁ Δεσπότης Μιχαὴλ ὁ Β΄ «καλῶς καὶ θεοφιλῶς βιώσας» ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, «ἡ Θεοδώρα, τὸ τῶν Μοναχῶν καὶ αὐτὴ περιβάλλεται σχῆμα. Καὶ χρόνοις ἐπιβιοῦσα, τὸν Ναὸν μὲν παντοίως κατεκόσμει καὶ ἀναθήμασι καὶ σκεύεσι καὶ πέπλοις κατεκάλλυνε». Δέκα περίπου χρόνια ζεῖ ὡς Μοναχὴ στὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ποὺ κατὰ τὴν παράδοση ἡ ἴδια ἴδρυσε. Ἐκεῖ δόθηκε ἀκόμη πιὸ πολλὴ «ψυχῇ τε καὶ σώματι» σ' Αὐτὸν ποὺ ἀπὸ μικρὴ ἀγάπησε μ' ὅλη τῆς τὴν καρδιά.

Γι' αὐτὸ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς τῆς γράφει ἀκόμη ὁ βιογράφος τῆς Μοναχῆς Ἰωβ τὰ ἑξῆς: «Προσετίθει δὲ καὶ τῷ βίῳ τοῖς πόνοις ἑαυτὴν ἐκγυμνάζουσα καὶ τὸν τῶν ἀρετῶν καρπὸν ἐπαύξουσα, ἀγρυπνίαις καὶ στάσεσι παννύχιοις σχολάζουσα, ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις προσομιλοῦσα, τὸ σῶμα νηστείαις κατατήκουσα καὶ πάσαις ταῖς Ἀδελφαῖς ἀρραθύμως δουλεύουσα, ἀδικουμένων προΐσταμένη, ὀρφανῶν καὶ χηρῶν ἀντιλαμβανομένη, πτωχοῖς ἐπικυροῦσα, θλιβομένοις παρὰ μυθουμένη, καὶ πᾶσι γενομένη τὰ πάντα ἐν ταπεινώσει καρδίας».

Ἵπέρμαχος τῆς Ὁρθοδοξίας**

Μεγάλη φροντίδα τῆς Ἀγίας στάθηκε ἡ διαφύλαξη τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως, ἡ ὁποία τὴν ἐποχὴ ἐκεῖνη ἀπειλοῦνταν ἀπὸ τὸν Παπισμὸ καὶ τὴν Λατινικὴν προπαγάνδα ποὺ εἶχε σὰν στόχο τὴν «ένωση» τῶν Ἐκκλησιῶν. Ἡ Ἀγία ἀντιτάχθηκε σ' αὐτὴ τὴν προοπτικὴ. Τὸ Δεσποτᾶτο, ποὺ ἀπὸ τὸ 1204 εἶχε δεχτεῖ ὡς πρόσφυγες σημαντικὲς προσωπικότητες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολη καὶ εἶχε κρατήσει αὐστηρὴ Ὁρθόδοξη πολιτικὴ ἐπὶ Θεοδώρου Δούκα καὶ Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἀρτῆς Ἰωάννου Ἀπόκαυκου, ἔγινε τελικὰ καταφύγιο ὅλων τῶν Ζηλωτῶν Ὁρθοδόξων τῆς πρώην ἐνιαίας Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας.

Σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν φιλενωτικὴν πολιτικὴ τῆς Αὐτοκρατορίας τῆς Νίκαιας –καὶ ἀργότερα τῆς ἐπανακτημένης Κωνσταντινούπολης– ἡ πολιτικὴ τοῦ Δεσποτάτου παρέμεινε καθαρὰ καὶ αὐστηρὰ Ὁρθόδοξη. Ὅταν δὲ τὸ 1275 γίνεται Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ὁ ἐνωτικὸς Ἰωάννης Βέκκος, πολλοὶ Ὁρθόδοξοι Κληρικοὶ καὶ Μοναχοὶ βρίσκουν προστασία στὸ Δεσποτᾶτο τῆς Ἠπείρου. Σὰν ἀντιστάθμισμα τῆς συνόδου τῆς Κωνσταντινούπολης τοῦ 1276 καὶ τῆς καταδίκης ὅλων τῶν Ἀνθενωτῶν, τὸ 1277 γίνεται Σύνοδος στὶς Νέες Πάτρες (σημερινὴ Ὑπάτη τῆς Φθιώτιδος), ὅπου καταδικάζονται καὶ ἀφορίζονται ὅλοι οἱ Ἐνωτικοὶ καὶ ὁ πατριάρχης Ἰωάννης Βέκκος.

Ἡ ὁσία Κοίμησή της

Καὶ ἤρθε τὸ τέλος τῆς ζωῆς της ἥ μᾶλλον ἡ ἀρχὴ τῆς ἀληθινῆς της ζωῆς.

Ὁ θάνατος γιὰ τοὺς Ἀγίους δὲν εἶναι τὸ τέλος, εἶναι τὸ «ἁγγισμα τοῦ Θεοῦ», εἶναι ἡ ὄντως ζωὴ μέσα στὴν ἀνέσπερη Βασιλεία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ. Ἡ Ὁσία Θεοδώρα προγνώριζε τὸ τέλος τῆς καὶ μὲ δάκρυα παρακαλεῖ τὴν Κυρία Θεοτόκο καὶ τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιο νὰ τῆς δώσουν ἑξὶ μῆνες παράταση ζωῆς «πρὸς τὴν τοῦ Ναοῦ τελείαν ἀπάρτισιν», ὅπως καὶ ἔγινε. Ὅταν ἔφθασε ἡ τελευταία τῆς ὥρα ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφοῦ γιὰ τελευταία φορὰ συμβούλεψε τὶς Ἀδελφές γιὰ τὸ πῶς πρέπει νὰ ζοῦν καὶ νὰ ἀγωνίζονται «ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι», «χαίρουσα τὸ πνεῦμα εἰς χεῖρας Θεοῦ παρέθετο», πιθανὸν κατὰ τὸ 1280 σὲ ἡλικία ἐβδομήντα περίπου ἐτῶν. Ἐτάφη στὸ Νάρθηκα τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἀγίου Γεωργίου (σήμερα τῆς Ἀγίας Θεοδώρας), ὅπου μέχρι σήμερα βρίσκεται ὁ σεπτὸς τῆς Τάφος.

Πολλὰ τὰ θαύματα τῆς Ἀγίας ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα καὶ μεγάλῃ ἡ δόξα τῆς «ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ». Δὲν ἔπαψε οὔτε μιὰ στιγμὴ τὴν ποικιλότητι βοήθειά της στὸν ἀγαπητὸ τῆς λαό, ποὺ εἶναι καὶ πνευματικὰ της παιδιὰ.

(*) Ἡ Ἀγία Θεοδώρα Βασίλισσα τῆς Ἀρτῆς, Βίος καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν, Δημ. Γιαννοῦλη, Θεολόγου-Δρ. Βυζ. Ἀρχαιολογίας, ἔκδοσις ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίου Νικολάου Ἀρτῆς, 2008, σελ. 9-19.

(**) Ἡ παράγραφος αὐτὴ ἐλήφθη ἀπὸ τὸ ἔργο: Δημήτριος Γιαννοῦλης, Μ.Α. Θεολογίας-Ἀρχαιολόγος, Ἡ Ἀγία Θεοδώρα ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀρτῆς, Ἱστορία-Βίος τῆς Ἀγίας-Τέχνη-Ἱερὲς Ἀκολουθίες, ἔκδ. Β' Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀρτῆς, Ἀρτα 2001, σελ. 28-29.

«Μὴ παραδίδου εἰς τὴν ἀπελπισίαν»*

ΗΤΟ μεσημβρία καὶ ἐν τῷ κοιτῶνι τοῦ πλοίαρχου εὑρίσκετο ἡ Μαρίνα μόνη. Ὁ πλοίαρχος καταβὰς εὔρεν αὐτὴν καθημένην παρὰ τὴν κλίνην, καὶ κλαίουσαν.

Ἰδοῦσα αὐτὸν ἀπέμαξε τὰ δάκρυά της.

Ὁ πλοίαρχος ἐκάθισε πλησίον αὐτῆς.

–Διατὶ δὲν ἀναβαίνεις ἐπάνω ν’ ἀerioθῆς, κόρη μου Μαρίνα;

–Θ’ ἀναβῶ μετ’ ὀλίγον, ἀπήντησεν ἐκείνη.

–Σὲ βλέπω, ἔκλαυσες πάλιν, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Δικαίωμά σου εἶναι, τέκνον μου, καὶ κανεῖς δὲν δύναται νὰ σ’ ἐμποδίση. Ἀλλὰ δι’ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ παραδίδου εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Σοὶ ἀρκεῖ ὅ,τι ὑπέφερες, καὶ θέλεις νὰ ὑποφέρης πλεότερον;

–Καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον νὰ ὑποφέρῃ ἢ νὰ μὴ ὑποφέρῃ; εἶπεν ἡ κόρη σκεπτικῇ.

–Ναί, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐξαρτᾶται· διότι ν’ ἀλλάξῃ τις τὰ συμβάντα δὲν ἡμπορεῖ, ἀλλ’ ἡμπορεῖ ν’ ἀλλάξῃ τὸν ἑαυτὸν του.

–Πῶς γίνεται τοῦτο;

–Νὰ μὴ ἀνασκάπτῃ πλεότερον τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἐσχηματίσθη ἐντὸς τῆς καρδίας του, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ μάλιστα νὰ τὸ συγκαλύψῃ· μὴδὲ νὰ ζητῇ νὰ μετρήσῃ τὸ βάθος τοῦ κενοῦ τούτου, μεταχειριζόμενος τὴν χεῖρα του ὡς βολίδα!

–Νὰ εἶναι ἀσυλλλόγιστος λοιπόν;

–Νὰ μὴ παραδίδεται εἰς τὴν σκέψιν, εἰς τὴν θλίψιν, εἰς τὴν μελαγχολίαν. Τί θὰ ἐγίνετο ἡ ἀνθρωπότης, ἂν ἕκαστος κατεβάλετο ὑπὸ τῆς πρώτης συμφορᾶς, ἣτις τῷ ἐπέρχεται; Ἦθελεν εἶναι ἤδη μηδενισμένη πρὸ αἰώνων, καὶ οὐδὲν θὰ ὑπῆρχεν. Ἀλλ’ ἡ ἀνθρωπότης εἶναι τόσον ἰσχυρά, ὥστε τοσαῦτα ἀπ’ αἰώνων καταστροφὰι δὲν ἡδυνήθησαν, οὐδὲ θὰ δυνηθῶσι, νὰ τὴν καταβάλωσιν. Ἄν τὰ ἄτομα ἀποθνήσκουσιν, ἀποθνήσκουσιν ὑποχωροῦντα εἰς τὸν νόμον τῆς φύσεως, ἀλλ’ ἡ ἀνθρωπότης ὀφείλει νὰ μείνῃ. Ἐπανίσταται ὁμως κατὰ τοῦ νόμου τῆς φύσεως καὶ οὐδὲ συντελοῦσιν εἰς τῆς ἀνθρωπότητος τὸν προορισμὸν οἱ ἄφρονες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἀμέσως ἐξ ἠθικῶν αἰτίων. Διότι, ἂν πάντες τοὺς ἐμιμοῦντο, ἡ φύσις, ἀδυνατοῦσα πλέον νὰ θανατώσῃ, θὰ ἡδυνάτεi ὡσαύτως καὶ νὰ γεννήσῃ. Ἐπομένως ὅσοι ἀτοκτονοῦσιν οὕτως, ἀντιστρατεύονται εἰς αὐτὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Μαρίνα παρετήρει τὸν πλοίαρχον κατὰ πρόσωπον καὶ ἀτενῶς ἀκούουσα ταῦτα. Ὁ ἀρχαῖκός οὗτος ναύτης ἦτο λοιπὸν πεπαιδευμένος; ἦτο φιλόσοφος;...

(*) Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, «Ἡ Μετανάστις», σὺν «Τὰ Ἄπαντα», τ. 2ος, ἐπιμ. Γ. Βαλέτα, ἀ.χ.τ.

Quo vadite, Orthodoxi Oecumenisti? ΑΝΤΙΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

ΙΘ' Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως

Τὸ Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Σκότος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ*

† Ἐπισκόπου Γαρδικίου Κλήμεντος

Β'. Τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν βγήκε μὲ τοὺς Λατίνους

Εὐρισκόμεθα στὸν Ἰούνιο τοῦ ἔτους 1099, ὅταν ἀρκετὲς χιλιάδων Σταυροφόρων τοῦ Πάπα, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς πρώτης Σταυροφορίας τους γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι, ὅπως διετείνοντο, τῶν Ἁγίων Τόπων ἀπὸ τοὺς ἀπίστους Μουσουλμάνους, ἔφθασαν ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς Ἱερουσαλήμ. Μετὰ δὲ 40 ἡμερῶν πολιορκία, στὶς 15 Ἰουλίου, εἰσῆλθαν ἐντὸς τῆς Ἁγίας Πόλεως καὶ ἐπιδόθηκαν σὲ ἀγρία σφαγὴ τῶν Μωαμεθανῶν, ὅσο δὲ γιὰ τοὺς Ἑβραίους, αὐτοὺς τοὺς ἔκαυσαν ζωντανούς μέσα στὴν Συναγωγὴ τους¹⁵. Ἀφοῦ πέρασαν τρεῖς ἡμέρες φρικτῆς αἱματοχυσίας, ὥστε τὸ αἷμα νὰ φθάσῃ μέχρι τοὺς χαλινούς τῶν ἀλόγων, οἱ Σταυροφόροι ἐνθυμήθηκαν νὰ ὑπάγουν στὸ Ναὸ τῆς Ἀναστάσεως -ὡς τῆς τραγικῆς εἰρωνίας!- γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Κύριο τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Φιλανθρωπίας γιὰ τὴν ἐπιτυχία τους! Τόσος ἦταν ὁ σκοτισμὸς καὶ

τέτοια ἡ τύφλωσις τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἂν καὶ ἔφεραν ἐπάνω τους τὸ ἔμβλημα τοῦ σταυροῦ, ἐπέβαλαν στοὺς πάντας τὸν ἀμείλικτο τρόπο τοῦ σπαθιοῦ! Στὴν πραγματικότητα ὅμως ἦσαν «ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ»¹⁶, ἄξεστοι εἰδωλολατρίζοντες ὁπαδοὶ αἱρετικοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ὑπερφιάλου Πάπα τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκτραπῇ καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ τοποθετήσῃ τὸν θρόνο του «ὑπεράνω τῶν ἀστρων»¹⁷!...

Οἱ νέοι αὐτοὶ συγγενοὶ κατακτηταὶ δὲν εἶχαν ἔλθει κατ' οὐσίαν γιὰ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς Ἁγίους Τόπους καὶ νὰ τοὺς παραδώσουν στὴν ἀληθινὴ καὶ ἀνεμπόδιστη λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἐπέδραμαν γιὰ νὰ ἐπιβάλουν τὴν θεομίσητη αἵρεσί τους ἐν Τόπῳ Ἁγίῳ. Ἔτσι, παρ' ὅλον ὅτι ζοῦσε ὁ κανονικὸς Πατριάρχης τῶν Ἱεροσολύμων Συμεὼν ὁ Β', ὁ ὁποῖος ἦταν ἐξόριστος στὴν Κύπρο¹⁸, προέβησαν ὅλως ἀντικανονικῶς

(*) Δημοσιεύεται τὸ Δεύτερο Κεφάλαιο ἀπὸ τὴν σχετικὴ Εἰσήγησι, κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας 2012 ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς.

15. Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ Πάσης Ἑλλάδος, Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ἐκδ. Π. Πουρναρᾶ, Θεσσαλονίκη 2010 («Ἀνατύπωση ἀπὸ τὴν ἔκδοσιν τοῦ 1970»), σελ. 415-416. Βλ. ἐπίσης ἐκτενὴ καὶ ἀναλυτικὴ παρουσίαι, ἀπολύτως τεκμηριωμέναι, στὴν ἐξαιρετικὴ μελέτη τοῦ **Χάρη Κ. Σκαρλακίδη**, Ἅγιον Φῶς-Τὸ Θαῦμα τοῦ Μεγάλου Σαββάτου στὸν Τάφο τοῦ Χριστοῦ-Σαράντα Δύο Ἱστορικὲς Μαρτυρίαι (9ος-16ος αἰ.), ἐκδ. «Ελαῖα», 2010, σελ. 107-110.

16. Πρβλ. Φιλίπ. γ' 18.

17. Ἀγίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου, Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Πατρὸς ἡμῶν Μάρκου Εὐγενικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἐφέσου (Εἰς τοὺς Αἶνους, τροπάριον γ'), ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2010, σελ. 34.

καὶ παρανόμως σὲ ἐκλογὴ καὶ τοποθέτησι Λατίνου ψευδοπατριάρχου Ἱεροσολύμων, τοῦ Ἀρνούλφου τοῦ Τσόκ, πράγμα τὸ ὁποῖο προεξένησε ὄντως «σόκ»(!), διότι ὁ πολέμαρχος αὐτὸς τοῦ σταυροφορικοῦ στρατοῦ δὲν ἦταν οὔτε κἂν ὑποδιάκονος καὶ μάλιστα εἶχε τόσο ἄσωτο βίον, ὥστε νὰ ἀδωνται γι' αὐτὸν χυδαῖα ἄσματα!...

Ἡ δημόσια κατακραυγὴ, ἀνάγκασε τὴν διοίκησι τοῦ νεοσυστάτου τότε Λατινικοῦ Βασιλείου νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν Ἀρνούλφον μὲ τὸν ἀφιχθέντα τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1099 παπικὸ λεγάτο ἀρχιεπίσκοπο Πίζας τῆς Ἰταλίας Δαϊμβέρτο· αὐτὸς εἶχε ἀφιχθῇ στοὺς Ἁγίους Τόπους μὲ στόλον 120 πλοίων, ἀφοῦ προηγουμένως πέρασε ἀπὸ τὰ Ἐπτάνησα καὶ προεξένησε φρικτὲς λεηλασίες. Ὁ Δαϊμβέρτος, ὁ ὁποῖος στὴν πραγματικότητα ἐξελέγη διὰ «σιμωνιακῶν μέσων» καὶ ἔλαβε μάλιστα τὴν ἐπικύρωσι τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης¹⁹, προέβη ἀμέσως σὲ περιοριστικὰ μέτρα κατὰ τῶν Ὁρθοδόξων φυλάκων τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων²⁰.

Ἔτσι, τὸ Μεγάλον Σάββατον τοῦ ἔτους 1100, ὁ Δαϊμβέρτος ἦταν ὁ πρῶτος Λατῖνος πατριάρχης Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῇ τῆς παραδοσιακῆς Τελετῆς τοῦ Ἁγίου Φωτός. Ὅμως τὸ Ἅγιον Φῶς γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορίαν δὲν ἐνεφανίσθη, παρὰ τὸ ὅτι ἡ Τελετὴ παρατάθηκε ἐπὶ πολλὰς ὥρας. Ὁ λατινικὸς κλῆρος τότε προέτρεψε τοὺς Σταυροφόρους νὰ μετανοήσουν καὶ

νὰ ἐξομολογηθοῦν τὰ ἐγκλήματα τοὺς καὶ τελικά, ὅταν ἐνύκτωσε πλέον, ὅπως ἀναφέρει κάποιος ἱστορικός, τὸ Ἅγιον Φῶς ἐμφανίσθηκε. Τὸ δὲ ἐπόμενο ἔτος 1101, τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν ἐμφανίσθηκε καθόλου ὅσο οἱ Λατῖνοι ἦσαν παρόντες²¹.

Πρὶν ὅμως δοῦμε τί συνέβη τὸ 1101, θέλουμε νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ μὴ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Φωτός τὸ Μεγάλον Σάββατον τοῦ 1100 δὲν ὀφείλετο ἀπλῶς στὴν ἡθικὴ ἀναξιοτήτων Σταυροφόρων ἢ πάντως δὲν ὀφείλετο

μόνον καὶ κυρίως εἰς αὐτήν. Διότι ἡ ἔλευσις τοῦ Ἁγίου Φωτός, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἡ ἐπιτέλεισις κάθε Μυστηρίου καὶ Ἱεροπραξίας, δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἡθικὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξιοτήτα ἢ ἀναξιοτήτα τοῦ Λειτουργοῦ. Τὸ Μυστήριον ἀντικειμενικῶς θὰ τελεσθῇ, ἄλλο ὅτι ὁ ὑποκειμενικῶς ἀνάξιος λειτουργὸς θὰ κολασθῇ. Ἡ μὴ

ἐλευσις τοῦ Φωτός ὀφείλετο κυρίως καὶ πρωτίστως στὴν ἑκπτώσι τῶν Παπικῶν ἀπὸ τὴν ὀρθὴ Πίστι. Τὸ ὅτι τὸ Ἅγιον Φῶς ἐμφανίσθηκε μόνον τὴν νύκτα, χωρὶς μάλιστα συγκεκριμένη περιγραφή ὡς πρὸς τὸ λατρευτικὸ πλαίσιον τῆς ἐμφανίσεως, τοῦτο ἐδείκνυε τὴν θεῖαν συγκατάβασιν τῆς Τριφαοῦς Θεότητος εἰς πίστωσιν τῆς λαμπροφόρου Ἀναστάσεως καὶ ὄχι εἰς ἐπικύρωσιν καὶ ἐπιβεβαίωσιν τῆς πίστεως τῶν Λατίνων κατακτητῶν. Τὸ πρόβλημα δὲν διωρθώοντο μὲ τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἁμαρτωλῶν Σταυροφόρων, ἀλλὰ μὲ τὴν μετάνοιαν τῶν αἰρετικῶν Λατίνων ἢ ἔστω

18. Διάφοροι δυτικοὶ ἱστορικοὶ ὑποστηρίζουν τὸ ἀμάρτυρον, ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων Συμεὼν Β' ἀπεβίωσε δῆθεν τὸ 1099, ὀλίγον πρὶν ἀπὸ τὴν κατάληψιν τῶν Ἱεροσολύμων ἀπὸ τοὺς Σταυροφόρους (βλ. **Στῆβεν Ράνσιμαν**, *Δύση καὶ Ἀνατολὴ σὲ Σχίσμα*, ἐκδ. «Ἐν πλῶ», Ἀθήνα 2008, σελ. 129), προκειμένου νὰ δικαιολογηθῇ ἡ ἐκλογὴ Λατίνου ψευδοπατριάρχου, ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀναληθέστατον (βλ. τεκμηριωμένη ἀντίκρουσι στὸ **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ. σελ. 417-418). Στὴν πραγματικότητα, ὁ Πατριάρχης Συμεὼν ἀπεβίωσε μόλις τὸ 1106. Τὸ ἀναφερόμενον ἐνταῦθα ἔργον τοῦ γνωστοῦ Βυζαντινολόγου Στῆβεν Ράνσιμαν, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιες λανθασμένες ἀναφορὰς ἢ ἐκτιμήσεις ὡς πρὸς τὸ Λατινικὸν πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀποτελεῖ μία διεισδυτικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα παρουσίαν τῶν σχέσεων Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ὅπως αὐτὲς διαμορφώθηκαν κατὰ τὴν περίοδον τῶν Σταυροφοριῶν.

19. **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 418.

20. **Στῆβεν Ράνσιμαν**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 130.

21. **Χάρη Κ. Σκαρλακίδη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 111-112.

με τὴν ἀπομάκρυνσί τους ἀπὸ τὸν χώρο τοῦ Θαύματος.

Τὸ Μεγάλο Σάββατο λοιπὸν τοῦ 1101, ὅπως μᾶς περιγράφουν ἀδιάψευστα ὁκτῶ μὴ Ὁρθόδοξοι χρονογράφοι (τέσσερις γάλλοι, ἓνας γερμανός, ἓνας ἀγγλος καὶ ἓνας ἀρμένιος)²², ὁ Λατινοπατριάρχης Δαϊμβέρτος, μὲ ἀναρίθμητο πλῆθος, προσέστη καὶ πάλι τῆς σχετικῆς Τελετῆς γιὰ τὴν ἔλευσι καὶ ἀφή τοῦ Ἀγίου Φωτὸς στὸν Πανάγιο Τάφο. Ὅμως, ἡ ὥρα παρήρχετο καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Οὐρανοῦ δὲν κατήρχετο. Οἱ Λατῖνοι τριπλασίασαν τὶς προσευχές τους, ἐνύκτωσε, καὶ τὸν Ἅγιον Φῶς δὲν ἐμφανίσθηκε, ὥστε νὰ καταλάβῃ τὶς ψυχές τους ὁ ζόφος τῆς ἀπελπισίας. Ὁ Πανάγιος Τάφος κλειδώθηκε καὶ τὴν ἐπομένη, τὸ πρωῒ τοῦ Πάσχα, ἀφοῦ ὁ Δαϊμβέρτος πέρασε ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο καὶ διεπίστωσε ὅτι τὸ Ἅγιον Φῶς δὲν ἦλθε, ἀπευθύνθηκε στὸν ἀπελπισμένο λαό, παρουσίᾳ καὶ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς Ρωμαϊκῆς Κουρίας καρδινάλιου Μαουρίτιο τοῦ Πόρτο· στὸν λόγο του, προσπάθησε νὰ παρηγορήσῃ τὸ ποιμνίό του μὲ τὴν ἀφελῆ δικαιολογία, ὅτι δὲν πρέπει νὰ θλίβωνται γιὰ τὴν μὴ ἐπιτέλεσι τοῦ θαύματος, ἀλλὰ ἀντίθετα νὰ χαίρωνται· διότι τὸ θαῦμα συνέβαινε ὅσο ἡ Ἁγία Πόλι ἦταν στὰ χέρια τῶν ἀπίστων, ἐνῶ τώρα ποῦ ἦταν στὰ χέρια τῶν Χριστιανῶν δὲν χρειάζοταν πλέον²³!... Ἐν συνεχείᾳ δέ, ὁ Δαϊμβέρτος ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς λιτανείας τῶν Λατίνων στὸ τέμενος τοῦ Θόλου τοῦ Βράχου, στὴν θέσι τοῦ παλαιοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομώντος, τὸ ὁποῖο εἶχαν μετατρέψει οἱ Σταυροφόροι σὲ χριστιανικὸ ναό.

Τότε, πρὸ τοῦ κλειδωμένου Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου, τὰ κλειδιά τοῦ ὁποίου κατεῖχε μόνον ὁ Δαϊμβέρτος, οἱ Ἕλληνες καὶ Σύροι Ὁρθόδοξοι ἄρχισαν νὰ λιτανεύουν πέραξ Αὐτοῦ μὲ διάπυρες

προσευχές, συνοδευόμενες ἀπὸ θρήνους καὶ ὀλολυγμούς. Ἐνῶ ἐγένετο αὐτό, ἓνας Σύρος παρατήρησε ἀπὸ μία ὀπῇ ὅτι ἐντὸς τοῦ Παναγίου Τάφου **ἄναψε θαυματουργικὰ μία κανδήλα** καὶ τότε ὁ θρήνος μετεβλήθη εἰς ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς καὶ δοξολογίας! Ἀμέσως ἔσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὸν Λατῖνο πατριάρχη γιὰ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὸν Πανάγιο Τάφο γιὰ τὴν ἀφή. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ὅλοι οἱ παρόντες ἔβλεπαν μὲ θάμβος καὶ ἐκπληξι **νὰ ἀνάβουν μόνες τους θαυματουργικὰ οἱ κανδήλες, οἱ ὁποῖες ἐκρέμοντο ἔξω ἀπὸ τὸν Πανάγιο Τάφο**, διαδοχικὰ ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλη! Ἄναψαν 16 κανδήλες, ἡ κατ' ἄλλους 50 ἡ κατ' ἄλλους ὅλες²⁴!...

Τὸ θεῖο γεγονός ἐνέπλησε χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ τοὺς Ὁρθοδόξους καὶ κατήσχυε τοὺς κακοδόξους, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν μὲν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δεῖξουν τὴν ἱκανοποίησί τους, ἀλλὰ ἦταν ἐμφανῆς καὶ ἀδιαμφισβήτητη σὲ ὅλους ἡ κατάπτωσι τοῦ γοήτρου τους καὶ ἡ ἐντροπὴ τοῦ σαθροῦ καθεστῶτος τους...

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ἡ Λατινικὴ ἐξουσία ἔπαυσε ὀλίγους μῆνες ἀργότερα καὶ ἐξώρισε τὸν Δαϊμβέρτο, ὡς ὑπάτιο δῆθεν τῆς ἀποτυχίας, καὶ ἐτοποθέτησε στὴν θέσι τοῦ τὸν Ἐβρεμαρ. Τὸ πιὸ σημαντικὸ ὅμως ἦταν, ὅτι οἱ Λατῖνοι ἔλαβαν σοβαρὰ «ὑπ' ὄψιν τους τὸ μάθημα»²⁵-πάθημα καὶ μὴ ἀνεχόμενοι καὶ ἀντέχοντες νέο δημόσιο ἐξευτελισμὸ, **παρέδωσαν τὰ κλειδιά τοῦ Παναγίου Τάφου στοὺς Ἕλληνες Ὁρθοδόξους καὶ ὥρισαν νὰ προΐσταται τῆς Τελετῆς τοῦ Ἀγίου Φωτὸς κατ' ἔτος ὁ Ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ἀγίου Σάββα τοῦ Ἁγιασμένου**, ὁ ὁποῖος ἦταν τὴν ἐποχὴ ἐκείνη καὶ ὁ Ἀντικαταστάτης τοῦ ἐξορίστου κανονικοῦ Ὁρθοδόξου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων.

22. Βλ. ἐκτενὴ ἀναφορὰ στὶς μαρτυρίες καὶ τῶν ὁκτῶ Χρονογράφων: **Χάρη Κ. Σκαρλακίδη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 112-150.

23. **Χάρη Κ. Σκαρλακίδη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 129-130.

24. **Χάρη Κ. Σκαρλακίδη**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 131-132, **Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 426-427, **Ἰωάννης Τσεκούρα**, *Τὸ Ἅγιον Φῶς στὰ Ἱεροσόλυμα*, Λαμία 1987, σελ. 85-86.

25. **Στήβεν Ράνσιμαν**, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 152.

Θαύματα Ἀγίων

Ἡ Θαυμαστή Πρόνοια τοῦ Τιμίου Προδρόμου γιὰ Ἱερὰ Μονή του στήν Κρήτη*

Διηγῆσεις Συγχρόνου Μητερικοῦ

Ἡ Ἀντωνία Κατάκη, τυφλή ἐκ γενετῆς, πῆγε στοῦ Μοναστήρι [τοῦ Τιμίου Προδρόμου στίς Κορακιές Ἀκρωτηρίου Χανίων] σέ ἡλικία τριῶν χρόνων, κοντὰ στή θεία της πού ἦταν Μοναχή. Ἡ θεία στίς προσευχές της παρακαλοῦσε συνεχῶς τόν Τίμιο Πρόδρομο νά δεῖ τὸ κοριτσάκι τὸ φῶς του καὶ νά γίνει καὶ αὐτὸ Καλόγρια στοῦ Μοναστήρι. Ἐνα βραδάκι, τὴν ὥρα τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἑσπερινοῦ, ἡ Ἀντωνία καθόταν στοῦ πεζουλάκι στήν εἴσοδο τοῦ Ναοῦ. Ὅταν τελείωσε ἡ Ἀκολουθία καὶ οἱ Μοναχὲς βγῆκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, ἡ Ἀντωνία τὶς εἶπε: «πέρασε ἓνα πουλί ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πῆγε ἐκεῖ», δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλό της τὴ διαδρομὴ πού εἶχε ἀκολουθήσει τὸ πουλί. Οἱ Μοναχὲς κατάλαβαν ὅτι τὸ κορίτσι εἶχε βρεῖ τὴν ὁρασίη του καὶ γιὰ νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσουν ἔφεραν βελόνα καὶ κλωστή γιὰ νὰ τὴν περάσει, πράγμα πού ἔκανε ἀμέσως. Ἡ Ἀντωνία ἔμεινε στοῦ Μοναστήρι, μὲ τὴν Κουρά της πῆρε τὸ ὄνομα Ἀθανασία, ὑπηρέτησε δὲ τὸ Μοναστήρι καὶ ὡς Ἡγουμένη γιὰ δύο χρονικὲς περιόδους καὶ ἐπὶ ὀκτῶ ὁλόκληρα χρόνια.

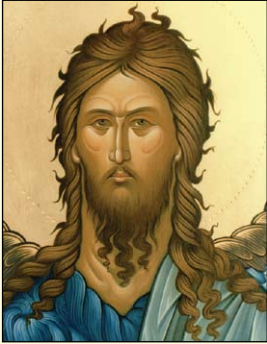
Ἡ Μοναχή Ἀνυσία ἐπισκεπτόταν τακτικὰ τὰ Ἐξωκκλήσια στήν περιοχὴ τοῦ Βόθωνα, ἓναν βαθὺ σὰν κρατήρα λάκκο, πού ἀπέχει τρία καὶ πλέον χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι. Ἀναβε τὰ καντήλια καὶ θύμιαζε τὶς Εἰκόνες. Μιὰ Κυριακὴ πρὸς τὸ μεσημέρι, βγῆκε ἔξω, ὅπως συνήθως γιὰ τὸ διακόνημά της, ἔκλεισε τὸ κελλί της μὲ τὸ κλειδί καὶ πῆρε μαζί της παξιμάδι καὶ νερὸ γιὰ τὸ μεσημεριανό της. Στὴν εἴσοδο τοῦ Μοναστηριοῦ συνάντησε ἓνα γέρο ζητιάνο καὶ τῆς ζήτησε κάτι νὰ φάει. Ἐκείνη, μὴ ἔχοντας στοῦ κελλί της κάτι περισσότερο, τοῦ ἔδωσε τὸ παξιμάδι πού εἶχε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της. Ὅταν γύρισε στοῦ Μοναστήρι, ἐνῶ ξεκλείδωνε τὴν πόρτα της, αἰσθάνθηκε μιὰ ἔντονη μυρωδιὰ ζεστοῦ ψωμοῦ, σὰν νὰ εἶχε μόλις βγεῖ ἀπὸ τὸ φούρνο, νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸ κελλί. Πράγματι, πάνω στοῦ τραπέζι της ὑπῆρχε ἓνα φρέσκο ζεστὸ ψωμί, σὲ σχῆμα προσφόρου. Ἀπόρησε πῶς συνέβη αὐτό, ἀφοῦ εἶχε πάρει τὸ κλειδί μαζί της. Πῆγε στήν Ἡγουμένη καὶ ἀνέφερε τὸ γεγονός. Ἡ Ἡγουμένη κάλεσε ὅλες τὶς Καλόγριες, τὶς γνωστοποίησε τὸ θεῖο περιστατικὸ καὶ τὶς μοίρασε τὸ ψωμὶ πού, βέβαια, ἦταν διαφορετικὸ ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἔτρωγαν στὰ γεύματά τους.

Καθὼς γύριζε μιὰ μέρα μὲ δυνατὴ ζέστη ἀπὸ τὴ Μονὴ Γουβερνέτου μέσα ἀπὸ

στενά μονοπάτια ή Μοναχή Χρυσάνθη, αίσθάνθηκε πολλή δίψα. Δέν υπήρχε νερό στο δρόμο της κι έτσι αποκαρωμένη κάθισε στη σκιά ενός σκίνου και παρακάλεσε τον Τίμιο Πρόδρομο να την βοηθήσει. Σε λίγο ξνίωσε να σκοτεινιάζει και να δημιουργείται ένα σύννεφο πάνω από το κεφάλι της. Ξαφνικά, άρχισε να πέφτει μια απότομη βροχή που γέμισε τα άρολιθάκια στους γύρω βράχους. Ή Μοναχή σκέφτηκε μήπως ή άμεση εκπλήρωση της ανάγκης της να πιει νερό ήταν διαβολική ενέργεια, γι' αυτό το σταύρωσε και μετά ήπιε. Ξαναβρήκε τις δυνάμεις της και συνέχισε το δρόμο της.

Ή ίδια Μοναχή, της οποίας ή προσευχή ήταν πάντα πολύ θερμή, ένα βράδυ προσευχόταν κοντά στο κυπαρίσσι μπροστά στο Ναό (τότε ήταν λεπτό και αρκετά ψηλό). Ξαφνικά, είδε κατάπληκτη το κυπαρίσσι να χαμηλώνει τόσο πολύ και να φτάνη ή κορυφή του στα πόδια της. Έβγαλε από την τσέπη το μαντήλι της και το έδεσε στην κορυφή του κυπαρισσιού. Την άλλη ημέρα, το μαντήλι ήταν δεμένο στην ίδια θέση, αδιάφυστο στοιχείο μιας ακόμα ένδειξης της Θείας Χάρης προς τη θερμή προσευχή της Μοναχής.

Μία Μοναχή, που συνήθιζε επίσης να προσεύχεται τη νύχτα στην αύλη του Μοναστηριού, είδε τον Τίμιο Πρόδρομο πάνω στα κεραμίδια του Ναού, με ανοιγμένα τα χέρια, να αγκαλιάζει όχι μόνο την Έκκλησία, αλλά ολόκληρο το Μοναστήρι.

Ή Μοναχή Μητροδώρα έζησε την παρακάτω έμπειρία, που την άφηγήθηκε στην άνιψιά της Μοναχή Νεκταρία: Κάποτε, που υπήρχε μεγάλη φτώχεια στο Μοναστήρι, άρρώστησε πολύ σοβαρά, είχε τόσο αδυναμία που μετά κόπου μπορούσε να σταθεί στα πόδια της. Ο γιατρός είπε ότι ή άσθενής είχε απόλυτη ανάγκη να φάει ζωϊκό λεύκωμα, για αρκετό διάστημα. Όμως, πώς να βρεθεί κρέας με τόσο φτώχεια; Ένα πρωί άκουσε ένα έλαφρο θόρυβο έξω από την πόρτα του κελλιού της. Σηκώθηκε με πολύ δυσκολία και άνοιξε την πόρτα. Είδε ένα άσπρο γατάκι να κρατά στο στόμα του ένα ζωντανό πουλί και καθώς άνοιξε την πόρτα, το γατάκι άφησε το πουλί μέσα στο σκαλί της πόρτας και έφυγε. Το ίδιο συνέβαινε για πολλές από τις επόμενες μέρες και με την κατανάλωση του κρέατος του πουλιού ή Μοναχή Μητροδώρα άρχισε να ξαναβρίσκει σιγά σιγά τις δυνάμεις της. Όταν έγινε πια καλά, το γατάκι σταμάτησε να επισκέπτεται το κελλί της, ενώ ή ίδια συνέχισε τις νηστείες σύμφωνα με τις αρχές της Μοναχικής ζωής.

(*) Το Γυναικείο Μοναστήρι Αγίου Ιωάννου του Προδρόμου στις Κορακίες Ακρωτηρίου Χανίων Κρήτης, έκδ. Δήμου Ακρωτηρίου, Χανιά 2008, σελ. 72-76. Πρόκειται για περιστατικά, τα οποία συνέβησαν κατά τον ΙΘ' αιώνα.

ΠΡΟΦΗΤΙΚΑ “Τάδε λέγει Κύριος...”

Ἀγωνίζεσθε ἐναντίον τῆς κακίας καὶ τοῦ ψέματος*

Ἀγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Ἀχρίδος καὶ Ζίτης

ΟΤΑΝ ρίξει κανείς μιὰ ἀναμμένη δάδα σ’ ἓνα σπίτι, πρῶτα ἀρχίζουν νὰ καίγονται τὰ πιὸ εὐφλεκτα ἀντικείμενα τοῦ σπιτιοῦ. Καίγονται αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀπὸ ἄχυρο καὶ καλάμι, καὶ στὴ συνέχεια ὅ,τι εἶναι φτιαγμένο ἀπὸ ξύλο καὶ οὕτω καθεξῆς. Ἡ φωτιὰ τότε φουντώνει καὶ καίει ὅλο τὸ σπίτι.

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπο. Ἡ φλόγα τῶν παθῶν καίει πρῶτα τὴν καρδιά, ἐπειδὴ ἡ καρδιά εἶναι τὸ πιὸ εὐαίσθητο ὄργανο τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Ὅταν πιάσει φωτιὰ ἡ καρδιά, καίγεται καὶ ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξι τοῦ ἀνθρώπου. Ὅταν κατακτηθεῖ ἡ καρδιά ἐνὸς ἀνθρώπου τότε κατακτιέται καὶ ὅλος ὁ ἄνθρωπος. Ὅταν ἡ καρδιά καταστραφεῖ, τότε καταστρέφεται τὸ πᾶν. Ἄν ἡ καρδιά γίνεи μοχθηρή, τότε γίνεται μοχθηρὸς καὶ ὁ ἄνθρωπος, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν καρδιά πηγάζουν ἡ ἀγάπη ἢ τὸ μῖσος, ἡ σοφία ἢ ἡ ἀνοησία, ἡ καθαρότητα ἢ ἡ ἁμαρτία, ἡ ζωὴ ἢ ὁ θάνατος.

Ἄν ἡ καρδιά ἐνὸς χριστιανοῦ πιστεύει στὸ Θεό, τότε ἡ πίστη τοῦ δίνει μεγάλη δύναμη. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἡ καρδιά δίνει δύναμη καὶ στὴ γλῶσσα νὰ μιλᾷ μὲ πειστικότητα. Ἡ γλῶσσα ἐνὸς ἀνθρώπου, εἴτε εἶναι ἔμπιστος ἀγγελιοφόρος, ποὺ μεταφέρει πιστὰ ὅ,τι τοῦ ζήτησαν νὰ ἀναγγεῖλλει, εἴτε εἶναι ὁ ψεύτης κήρυκας, ποὺ μεταδίδει παντοῦ καὶ στὸν καθενα ψέματα.

Ὁ πάνσοφος Σωτήρας μας εἶπε: Ὅσα βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα προέρχονται ἀπὸ τὴν καρδιά (Ματθ. 15, 18). Καὶ ὁ σοφὸς Ἀπόστολος Παῦλος εἶπε: Πραγματικά, ὅποιος πιστεύει μὲ τὴν καρδιά του, ὁδηγεῖται στὴ δικαίωση, κι ὅποιος ὁμολογεῖ μὲ τὸ στόμα, ὁδηγεῖται στὴ σωτηρία (Ρωμ. 10, 10). Μὲ τὴν καρδιά πιστεύει ὁ ἄνθρωπος στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, καὶ μὲ τὸ στόμα ὁμολογεῖ τὴν πίστη του. Ὁ Θεὸς κρίνει αὐτὸ ποὺ κρύβει ἡ καρδιά καὶ δὲν μπορούμε νὰ τὸν κοροιδέσουμε μὲ τὴ γλῶσσα. Οἱ ἄνθρωποι σχηματίζουν θετικὴ ἢ ἀρνητικὴ γνώμη γιὰ ἓναν ἄνθρωπο ἀπὸ ὅσα λέει ἡ γλῶσσα του, ἐπειδὴ δὲν ξέρουν αὐτὸ ποὺ κρύβει ἡ καρδιά του.

Ἀδελφοί μου, μελετήστε τὴν Ἀγία Γραφὴ πρὶν ἀπὸ κάθε βιβλίον καὶ περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ βιβλία. Ἡ κοσμικὴ σας μόρφωση, ἂν δὲν ἔχετε χάρη Θεοῦ, θὰ συμβάλλει στὴν καταστροφὴ σας καὶ ὄχι στὴν σωτηρίαν σας. Ἄν διαβάσετε τὰ πάντα καὶ δὲν μελετᾶτε τὴν Ἀγία Γραφή, ἡ μόρφωσή σας δὲν θὰ σᾶς βοηθήσει. Μαζὶ μὲ τὴν Ἀγία Γραφὴ μελετήστε τοὺς βίους τῶν Ἀγίων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας.

Ὅλα τὰ βιβλία αὐτοῦ τοῦ κόσμου δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν στὴν ἀνθρώπιν ψυχὴ ἐκείνη τὴ δύναμη, ἐκείνη τὴν παρηγορίαν καὶ ἐκείνη τὴν γλυκύτητα

πὺν προσφέρει στὴν ψυχὴ ἡ Ἀγία Γραφή καὶ ἡ μελέτῃ τῆς ζωῆς τῶν Ἀγίων.

Γιὰ παράδειγμα στὸν Βίο τοῦ Ἀγίου Μεγαλομάρτυρος Χαραλάμπους, αὐτοῦ τοῦ θαρραλέου Ἀγίου, διαβάζουμε πὼς στὴν ἡλικία τῶν 113 ἐτῶν φώναξε στὸν ἄθεο βασανιστὴ του: *στὴ δική μου καρδιὰ δὲν ὑπάρχει κακία, καὶ στὴ δική μου γλῶσσα δὲν ὑπάρχει ψέμα.*

Ὅριστε ἀδελφοί μου! Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀλφαβητάρι τῆς χριστιανικῆς πίστες: Πρῶτο, νὰ μὴν ἔχουμε κακία στὴν καρδιά, δεῦτερο, νὰ μὴν ὑπάρχει ψέμα στὴ γλῶσσα μας. Ἀδελφοί μου, στὴν ἔλλειψη αὐτῆς τῆς πίστες ὀφείλεται ἡ κακία καὶ τὸ ψέμα πὺν ταλαιπωρεῖ τὴν ἀνθρωπότητα σήμερα. Ἡ κακία κυρίεψε τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἡ γλῶσσα τοῦ ἔγινε ἐργαλεῖο τῆς κακίας. Δὲν μπορεῖ ἡ γλῶσσα νὰ μιλάει γιὰ τὴν δικαιοσύνη καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἂν ἡ καρδιά εἶναι γεμάτη κακία. Ἄν στὴν πηγὴ τὸ νερὸ εἶναι ἀκάθαρτο, τότε καὶ ἡ βρύση θὰ μᾶς δώσει νερὸ βρώμικο. Ἡ γλῶσσα εἶναι δοῦλος τῆς καρδιάς. Ὅταν ἡ γλῶσσα λέει ψέματα πολὺ γρήγορα προδίδει τὸ ἀφεντικό της, τὴν καρδιά.

Τί εἶναι ψέμα; Εἶναι ἡ παραποιημένη ἀλήθεια.

Τί σημαίνει «λέω ψέματα»; Σημαίνει πὼς μεταμφιεζόμαστε μὲ τὰ ρούχα τῆς ἀλήθειας, πὼς χρησιμοποιοῦμε λόγια ἀληθοφανῆ, γιὰ νὰ φαινόμαστε εἰλικρινεῖς, παρουσιάζουμε τὴ γιαγιά γιὰ νύφη, ἀλείφοντάς τὴν μὲ ἄσπρη πούδρα καὶ βάφοντάς τὴν μὲ κοκκινάδι. Τὸ ψέμα δὲν τολμάει νὰ κάνει οὔτε ἓνα βῆμα μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα, ἐπειδὴ

ὅπουδῆποτε τολμήσει νὰ παρουσιαστεῖ ὡς ψέμα, κανεῖς δὲν τὸ δέχεται. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο τὸ ψέμα εἶναι ἡ σκιά τῆς ἀλήθειας. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο ἐπιδιώκει τὸ ψέμα νὰ γίνεи πιστευτὸ ὡς ἀληθινὸ.

Ἡ καρδιά πὺν κρύβει κακία καὶ ἡ γλῶσσα πὺν λέει ψέματα, ἀδελφοί μου, ἀποτελοῦν τὶς αἰτίες τῆς κακοδαιμονίας τῆς ἀνθρωπότητας στοὺς καιροὺς μας.

Ἡ μοχθηρία καὶ δολιότητα –αὐτὲς οἱ δύο

κακὲς μάγισσες τοῦ κόσμου– νὰ ξέρετε, θὰ συνεργαστοῦν ἀσταμάτητα, γιὰ νὰ προκαλέσουν καὶ τρίτῃ παγκόσμια πυρκαγιά, πὺν θὰ εἶναι πολὺ τρομακτικὴ, πὺν τρομακτικὴ ἀπὸ τὶς δύο προηγούμενες.

Ἀγωνιστεῖτε, ἀδελφοί μου, ἐναντίον τῆς κακίας καὶ τοῦ ψέματος, ξεκινώντας ἀπὸ τὸν

ἑαυτὸ σας.

Ἀγωνιστεῖτε ἐναντίον τῆς κακίας πὺν φωλιάζει στὴν καρδιά σας καὶ ἐναντίον τοῦ ψέματος πὺν ὑπάρχει στὴ γλῶσσα σας, γιὰ νὰ ἐμποδίσετε ἓνα νέο Παγκόσμιο πόλεμο.

Ἄς ξεκινήσουμε πρῶτα ὁ καθένας μας ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του. Ἄς γιατρέψει ὁ καθένας μας πρῶτα τὸν ἑαυτὸ του. Ἔτσι μᾶς διδάσκει ὁ Χριστὸς μας: *Γιατρέ, γιάτρεψε πρῶτα τὸν ἑαυτὸ σου.* Ἀπὸ ὅπουδῆποτε ἄλλου ἂν ξεκινήσετε, δὲν θὰ κατορθώσετε τίποτε...

Στὸν Θεάνθρωπο Χριστὸ ἀνήκει ἡ δόξα καὶ εὐχαριστία εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

(*) Ἀγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Ἀρχίδος, Μέσα ἀπὸ τὸ Παράθυρο τῆς Φυλακῆς – Μηνύματα πρὸς τὸν λαό, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 2012, σελ. 86-89.

Ἡ Συμβολὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν Παλιγγενεσία τοῦ 1821*

π. Νικολάου Ἰωαννίδου
Καθηγητῆ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΣΕ ὅλη τὴν διάρκεια τῆς Ὀθωμανικῆς δουλείας, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὑπῆρξε ἡ Κιβωτὸς τῆς σωτηρίας τοῦ ἐλληνικοῦ Γένους καὶ ἡ δύναμη ἐκείνη πού, μὲ τὸ ποιμαντικὸ καὶ ἐθνικὸ ἔργο της, προετοίμασε τὸν ὑπόδουλο ἐλληνισμό νὰ ἀγωνισθεῖ καὶ νὰ κερδίσει τὴν ἐλευθερία του.

Ἀμέσως μετὰ τὴν ὑποταγὴ τοῦ Βυζαντίου στοὺς Ὀθωμανούς, ἡ Ἐκκλησία διαισθάνθηκε τὸν κίνδυνο τοῦ ἐξαφανισμοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ Γένους καὶ γι' αὐτὸ ἀναζήτησε μὲ αἴσθημα εὐθύνης ἀποτελεσματικούς τρόπους ἀντιστάσεως. Ἀντιλήφθηκε ὅτι μόνο ἡ διατήρηση τῆς ὀρθόδοξης χριστιανικῆς πίστες θὰ ἐνίσχυε τὴν ὑπομονή, τὴ συνοχὴ καὶ τὴν καρτερία τοῦ Γένους στὰ δεινὰ τῆς μακρᾶς δουλείας· ἡ ἐμμονὴ δηλαδὴ στὴν πίστη τῶν πατέρων θὰ διατηροῦσε τὴν ἱστορικὴ συνέχεια καὶ τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους.

Ἔτσι μὲ ὅλες τὶς περιορισμένες, λόγῳ τῆς σκλαβιάς, δυνάμεις της, ἡ Ἐκκλησία καλλιέργησε τὸ χριστιανικὸ ἥθος καὶ τὸν ὀρθόδοξο λειτουργικὸ τρόπο ζωῆς. Διατήρησε τὴ γλῶσσα καὶ τὴν ἱστορία μαζί μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ἐλληνορθόδοξη πίστη καὶ παράδοση συνιστοῦν πλέον τὴν ταυτότητα τοῦ ὑπόδουλου ἐλληνισμοῦ καὶ τὴν εἰδοποιὸ διαφορὰ ἔναντι τῶν μουσουλμάνων Ὀθωμανῶν. Ἄν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἀναλάμβανε τότε νὰ διαπαιδαγωγῇ ἐκκλησιαστικῶς καὶ ἐθνικῶς τὰ ὑπόδουλα τέκνα της, ὅλα αὐτὰ θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ ἐπιτευχθοῦν μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἀμάθειας πού ἐπέφερε ἡ ὀθωμανικὴ δουλεία.

Μὲ τὰ «κρυφὰ σχολεῖα» κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλα μεγαλύτερα σχολεῖα, ὅταν τὸ ἐπέτρεψαν οἱ περιστάσεις, προσέφερε τὶς δυνατότητες μαθήσεως τῆς παλαιᾶς ἐλληνικῆς παιδείας, ἐκαλλιέργησε καὶ διατήρησε τὴν ἐθνικὴ συνείδηση καὶ σφυρηλάτησε τὸ ἐθνικὸ καὶ θρησκευτικὸ φρόνημα τῶν ὑποδούλων Ἑλλήνων. Ἔτσι ἡ σχέση ἐλληνικῆς παιδείας καὶ Ἐκκλησίας κατέστη ἀδιάρρηκτη, ἡ δὲ «πάτριος πίστις» ἀποτέλεσε «τὸ μόνον προτιμότερον καὶ ἀναγκαιότατον» ἀγαθὸ ἐθνικῆς σωτηρίας.

Γιὰ τὰ ἰδανικά αὐτὰ θυσιάσθηκε πλῆθος Νεομαρτύρων καὶ Ἐθνομαρτύρων, δεκάδες χιλιάδες Κληρικοὶ μαρτύρησαν «ὕπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος» καὶ ὁ μαρτυρικός θάνατος συνετέλεσε τὰ μέγιστα στὴν προετοιμασία τοῦ Γένους γιὰ τὴν παλιγγενεσία

«Πρὸς Οἰκοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας»

ᾠ Αγία Θεοφάνια 2012

ΧΑΡΙΤΙ τοῦ Ἐπιφανέντος Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, τὴν Πέμπτη, 6/19.1.2012, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Ἐνισταμένων ἐώρτασε τὰ Ἅγια Θεοφάνια στὸν Ὁρωπὸ Ἀττικῆς.

Ὁ Μεγάλος Ἀγιασμός τῶν ὑδάτων στὴν προβλήτα τοῦ Ὁρωποῦ ἐτελέσθη ἀπὸ τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Ὁρεῶν κ. Κυπριανό, Ἀναπληρωτὴ τοῦ ἀσθενοῦντος Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Σεβασμ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς κ. Κυπριανοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπηύθυνε καὶ ἐπίκαιρο ἐόρτιο Μήνυμα (βλ. σελ. 258-259 παρόντος).

Συμμετέσχε μεγάλο πλῆθος εὐσεβῶν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, τὴν Ἀττικὴ καὶ ἄλλες περιοχὲς τῆς Πατρίδος μας, ὡς καὶ μικρὲς ομάδες Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν ἀπὸ τὴν Ρουμανία καὶ τὴν Τσεχία.

Στὸν πανηγυρικὸ ἐορτασμὸ ἔλαβαν μέρος πέντε ἀκόμη Ἀρχιερεῖς: ἀπὸ τὴν Ρουμανία, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου τῆς χώρας αὐτῆς Σουτσάβας κ. Σωφρόνιος καὶ Γαλατίου κ. Διονύσιος, καὶ ἀπὸ τὴν χώρα μας οἱ Βοηθοὶ Ἐπίσκοποι

τοῦ 1821 ἀλλὰ καὶ στὴ τροφοδότηση τῆς ἀγωνιστικότητας καὶ τῆς ἐλπίδας.

Ἡ Ἐκκλησία, λοιπόν, ἔγινε ὁ διαπορθμευτὴς τῆς Θείας Πρόνοιας, ἡ ὁποία τέλεσε τὸ θαῦμα τῆς διασώσεως τοῦ Γένους μας ἀπὸ τὴν ὀθωμανικὴ σκλαβιά τῶν τετρακοσίων χρόνων καὶ ὁδήγησε τὸν ὑπόδουλο ἑλληνικὸ λαὸ στὴν ἐλευθερία. Γι' αὐτὸ ἡ Ἐπανάσταση τοῦ 1821 δὲν σπρίχθηκε σὲ δημαγωγικὲς ἢ ταξικὲς ἢ ἄλλες ἰδιοτελεῖς ἀρχές, ἀλλὰ σὲ βάσεις θρησκευτικὲς καὶ ἐθνικὲς, σπὴν ὀρθοδοξία καὶ τὸν ἑλληνισμό, ὅπως διακήρυξαν οἱ ἀγνοὶ ἀγωνιστὲς τοῦ '21 καὶ ἡ Α' Ἐθνοσυνέλευσις τῆς Ἐπιδαύρου: «πόλεμος ἐθνικός, πόλεμος ἱερός, πόλεμος τοῦ ὁποῖου μόνη αἰτία εἶναι ἡ ἀνάκτησις τοῦ δικαίου τῆς προσωπικῆς ἡμῶν ἐλευθερίας... καὶ τῆς τιμῆς».

(*) <http://romnios.gr> (03/13/2012) – «Ρωμ-νίος»: «Τομέας Νεότητος τῆς Ἐνωμένης Ρωμοσύνης».

Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμης.

Ἐπίσης, συμμετείχαν Κληρικοὶ ἀπὸ τὶς Ἑνορίες καὶ τὶς Ἱερὲς Μονὲς τῆς Κοινότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων καὶ πολλοὶ Μοναχοὶ καὶ Μοναχές. Στὴν λιτανευτικὴ πομπὴ προηγούντο δεκάδες νέοι καὶ νέες μὲ παραδοσιακὲς ἐνδυμασίες, λάβαρα καὶ σημαίες, καθὼς ἐπίσης καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου Φυλῆς.

Στὴν ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων ἔλαβαν τιμητικὴ θέσι μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ Δήμαρχοι Ὁρωπίων κ. Ἰωάννης Οἰκονομάκος καὶ Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραϊμῆς μὲ συνεργάτες τους, οἱ Βουλευτὲς Ἀττικῆς κ.κ. Ἀθανάσιος Μπούρας καὶ Ἀπόστολος Σταύρου, ὁ πρόην Δήμαρχος Ἄνω Λιοσίων κ. Εὐάγγελος Χριστοφιλάκης καὶ ἄλλοι παράγοντες τοπικῶν φορέων.

Ποιμαντικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Κέννα

ΤΗΝ ἐπομένη τῶν Ἀγίων Θεοφανίων, Παρασκευή, 7/20.1.2012, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετέβη γιὰ μία ἐβδομαδιαία ποιμαντικὴ ἐπίσκεψι στὶς Ἱεραποστολικὲς Κοινότητες τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας στὴν Κέννα τῆς Ἀν. Ἀφρικῆς. Μαζί του ἦσαν καὶ οἱ Ἀδελφοὶ ἐκ Ρουμανίας, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὰ Ἁγία Θεοφάνια στὴν Ἑλλάδα, συμπεριλαμβανομένων τῶν Θεοφιλ. Ἐπισκόπων Σουτσάβας κ. Σωφρονίου καὶ Γαλατσίου κ. Διονυσίου καὶ ἐνὸς Ἱερέως.

Τὴν Κυριακὴ, 9/22 Ἰαν., τελέσθηκε ἱερὸ Συλλεΐτουργο τῶν τριῶν Ἀρχιερέων μὲ τοὺς Πρω-

τοπρ. π. Ἰωάννη Ντζάγκι καὶ π. Ἰάκωβο Γουώρινγκε, τὸν Ἱερομ. π. Θεοφάνη Καριούκι (Ἀγιοκυπριανίτη) καὶ μὲ τοὺς λοιποὺς τοπικοὺς Κληρικοὺς μας στὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Παύλου στὴν Κάντζα τοῦ Ἑμπού, παρουσία μεγάλου πλήθους πιστῶν. Ἐπίσης, τὴν Δευτέρα, 10/23 Ἰαν., ἱερὸ Συλλεΐτουργο τελέσθηκε στὴν Ἱερὰ Γυναικεία Μονὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου στὸ Ὅρος τῆς Κένυας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπισκέψεως ἔγιναν συνάξεις καὶ συζητήσεις μὲ τοὺς Κληρικοὺς καὶ τὸν πιστὸ λαὸ τῆς Ἱεραποστολῆς, στοὺς ὁποίους καὶ παραδόθηκε ποσότητα βιβλίων ἐκκλησιαστικοῦ περιεχομένου στὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα γιὰ τὴν ὑπὸ ἴδρυσιν Βιβλιοθήκη τῆς Ἱεραποστολῆς. Ἀκόμη, πραγματοποιήθηκαν ἐπισκέψεις σὲ Ἑνορίες τῆς Ἱεραποστολῆς στὸ Καθαγκίρι, τὸ Μακένγκι καὶ τὸ Γκατουντούρι, καθὼς καὶ στὸ ἤδη ἑτοιμὸ κτήριο, στὸ ὁποῖο σὺν Θεῷ θὰ στεγασθῇ ἡ προετοιμαζομένη Ἀνδρῶνα Μοναχικὴ Ἀδελφότητα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

Ποιμαντικὴ καὶ Προσκυνηματικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Σαρδινία

ΣΤΑ μέσα Ἰανουαρίου (14-19.1.2012 ἐκ.ῆμ.), πραγματοποιήθηκε ποιμαντικὴ καὶ προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψις στὴν Σαρδινία. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, μὲ ὁμάδα ἑπτὰ Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν καὶ ὀκτὼ λαϊκῶν Ἀδελφῶν μετέβη στὸ Κάλιαρι, πρωτεύουσα τῆς νήσου, στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, ἔδρα

τοῦ Σεβασμ. Ἐπισκόπου Νόρα κ. Μιχαήλ. Ἐκεῖ, τὴν Κυριακὴν, 15ῃ Ἰαν., τελέσθηκε ἱερὸ Συλλεῖτουργο, ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ τοπικοῦ Μάρτυρος Ἁγίου Ἐφισίου († 15.1.303). Ἐπίσης, πραγματοποιήθηκε Σύσκεψις Ἑργασίας τῶν δύο Ἀρχιερέων γιὰ τὴν ἀντιμετώπισι τοπικῶν θεμάτων, ἐπίσκεψις στὴν οἰκοδομουμένη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμ. π. Ἀντωνίου Πομπιάνου Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου στὴν περιοχὴ τοῦ Μαρροῦμπιο, ὡς καὶ στὸν Ναὸ τῆς Παναγίας Γοργοεπηκόου στὸ Μαρροῦμπιο, τελέσθηκε Τρισάγιο ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Σαρδινίας Ἰωάννου († 2002), ἐγίναν ἐπισκέψεις καὶ προσκυνήματα στὴν νῆσο τοῦ τοπικοῦ Μάρτυρος Ἁγίου Ἀντιόχου, ὅπου σώζονται Κατακόμβες, ὡς καὶ στὴν ἀρχαία Νόρα, περὶ ἧς οἱ σὲ ἀξιοθέατα, καθὼς καὶ προσκυνήσις τῆς Κάρας τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου καὶ Λειψάνου τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἐφισίου. Ὁ ζήλος γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία ἀναζωπυρώθηκε καὶ ἐβοηθήθησαν Κατηχούμενοι ἐκ τοῦ Παπισμοῦ νὰ ἐπισπεύσουν τὴν ἑνταξί τους στὴν Ἐκκλησία.

Συναυλία-Προσφορὰ στὸ Φιλανθρωπικὸ Ἔργο

ΤΟ ΒΡΑΔΥ τῆς Κυριακῆς, 6/19.2.2012, στὸ 3ο Κλειστὸ Γυμναστήριο Ζωφριάς Ἀττικῆς καὶ μὲ τὴν συνεργασία τοῦ διευρυμένου Δήμου Φυλῆς, δόθηκε μεγάλη Συναυλία τῆς γνωστῆς Καλλιτέχνιδος κ. Εὐανθίας Ρεμπούτσικα, ὑπὲρ τοῦ Φιλανθρωπικοῦ Ἔργου τοῦ Συλλόγου Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων». Ἐγίναν προσφωνήσεις ἀπὸ τὴν Πρόεδρο τοῦ «Ἁγίου Φιλάρετου» κ. Εἰρήνῃ Ἀρχοντούλη, τὸν Θεοφιλ. Ἐπίσκοπο Ὠρεῶν κ. Κυπριανό, Ἀντιπρόσωπο τῆς

Δημοτικῆς Ἀρχῆς καὶ τὴν κ. Εὐανθία Ρεμπούτσικα. Κατόπιν, ἐνώπιον μεγάλου ἀκροατηρίου, παρουσιάσθηκε ἓνα ἐντυπωσιακὸ μουσικὸ ἔργο. Παρέστησαν ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραϊμης, Βουλευταὶ καὶ ἄλλοι ἐπίσημοι. Ἐπρόκειτο γιὰ ἐπιτυχή Ἐκδήλωσι προαγωγῆς τοῦ Πολιτισμοῦ καὶ Ἀλληλεγγύης στὸν Συνάνθρωπο.

Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας 2012

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ τῆς Ὁρθοδοξίας, 20.2/4.3.2012, τελέσθηκε ἐόρτια ἀρχιερατικὴ Θ. Λειτουργία στὸ Μητροπολιτικὸ Κέντρο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων, ἥτοι στὴν Ἱερὰ Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, ἐλειτούργησε μὲ τοὺς Θεοφιλ. Ἐπισκόπους Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομο καὶ Γαρδικίου κ. Κλήμεντα καὶ Κληρικοὺς τῆς Μονῆς, τῇ συμμετοχῇ μεγάλου πλήθους πιστῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς Θ. Λειτουργίας τοῦ Μ. Βασιλείου, τελέσθηκε περίξ τοῦ Προσκυνηματικοῦ Ναοῦ ἡ καθιερωμένη Λιτανεία τῶν ἱερῶν Εἰκόνων καὶ ἀναγνώσθηκαν ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς τμήματα τοῦ Συνοδικοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας.

● Στις 19:00' ἐγίνε ἡ «ΙΘ' Σύναξις Ὁρθοδόξου Ἐνημερώσεως» στὴν Αἴθουσα-Ἀρχονταρίκι τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Ἀχαρνῶν Ἀττικῆς. Παρέστησαν οἱ Θεοφιλ. Ἐπίσκοποι Ὠρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος, Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος καὶ Γαρδικίου

κ. Κλήμης, Κληρικοὶ, Μοναχοὶ καὶ Μοναχές καὶ μεγάλο πλῆθος πιστῶν, ὡς καὶ ὁ Δήμαρχος Φυλῆς κ. Δημήτριος Μπουραϊμης. Χορὸς Μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίων Ἀγγέλων Ἀφιδνῶν Ἀττικῆς ἔψαλλε ὀλίγους ὕμνους, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Χριστιανουπόλεως κ. Χρυσόστομος ἔκανε σύντομη Εἰσαγωγὴ καὶ ὁ κύριος Ὁμιλητὴς Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης, Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀνέγνωσε τὴν Εἰσήγησί του «Τὸ

Φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Σκότος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ» (βλ. ἀπόσπασμα στις σελ. 272-274 τοῦ παρόντος). Ὁ δὲ Θεοφιλ. Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος κ. Κυπριανὸς κατέκλεισε δι' ἐνὸς συντόμου μηνύματος, μὲ τίτλο: «Ἡ Πνευματικὴ Κληρονομία μας καὶ τὸ χρέος μας».

Ἡ Πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγίας Ξένης τῆς Ρωσίδος τῆς διὰ Χριστὸν Σαλῆς

ΤΗΝ Δευτέρα, 24.1.2012 ἐκ.ήμ., ἐπανηγύρισε ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῆς Ἀγίας Ξένης τῆς Ρωσίδος τῆς διὰ Χριστὸν Σαλῆς στὰ Νέα Παλάτια Ὁρωποῦ Ἀττικῆς. Ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μὲ τὸν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερο π. Δημήτριο Παπαδημητρίου, τὸν Ἀρχιμ. π. Μάρκο Ἀγιοκυπριανίτη καὶ τὸν Αἰδεσιμ. Πρεσβύτερο π. Γεώργιο Γιάν. Στὴν Χάρι τῆς θαυματουργοῦ Ἀγίας προσήλθαν ἄρκετοὶ πιστοὶ καὶ ἀπὸ ἄλλα μέρη τῆς Ἀττικῆς, οἱ ὁποῖοι εὐλαβοῦνται Αὐτὴν γιὰ τὶς πλούσιες δωρεές της.

Ἐπίσκεψις στὴν Πιστόϊα τῆς Ἰταλίας

ΤΗΝ Κυριακὴ τῆς Ἀπόκρεω, 6/19.2.2012, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος εὐρέθη στὴν Πιστόϊα τῆς Ἰταλίας, προκειμένου νὰ λάβῃ μέρος στὴν ἐτήσια Συνεδρίασι τοῦ Νομικοῦ Προσώπου τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἐξαρχίας τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, ὁ Θεοφιλ. κ. Ἀμβρόσιος τὸ πρωτὶ τῆς Κυριακῆς, κατὰ παράκλησιν τοῦ Σεβασμ. Λούνης, ἐτέλεσε

ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν στὴν Πιστοῖα, στὴν ὁποῖαν ἔλαβαν μέρος τρεῖς Πρεσβύτεροι τῆς Ἐπισκοπῆς (π. Δανιήλ, π. Στέφανος, π. Κλαύδιος) καὶ παρέστησαν ἀρκετοὶ εὐλαβεῖς Ὁρθόδοξοι πιστοί.

Κυριακὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως στὸ Ἀγρίνιο

ΣΤΑ πλαίσια τῶν ἀρχιερατικῶν ποιμαντικῶν ἐπισκέψεων, τὴν Κυριακὴ τῶν Νηστειῶν Γ', τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, 5/18.3.2012, ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Γαρδικίου κ. Κλήμης μετέβη στὸ Ἱερὸ Μετόχιό μας τῶν Ἁγίων Πάντων, στὰ Σφυρέϊκα Ἀγρινίου, ὅπου ἐλειτούργησε μετὸν Ὑπεύθυνο Αὐτοῦ Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιο Ἀγιοκυπριανίτη, πρὸς στηριγμὸν τοῦ εὐλαβοῦς Ποιμνίου.

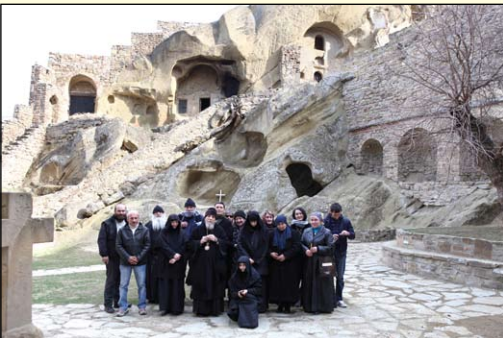
Ἱεραποστολὴ στὸ Κονγκό

ΣΤΑ τέλη τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὁ Αἰδεσιμ. π. Λεωνίδας Κασέγνα ἀπὸ τὴν Κινσάσα, πρωτεύουσα τοῦ Κονγκό, μετέβη στὴν περιοχὴ Μπαντάκα στὰ βόρεια τῆς χώρας, ὅπου ὑπάρχει ἱεραποστολικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ δημιουργία Κοινοτήτων Ὁρθοδόξων Ἐνισταμένων. Ἐκεῖ, ἐβάπτισε Κατηχουμένους, ἐλειτούργησε καὶ μετέδωσε τὸν θεῖο λόγο.

Ποιμαντικὴ καὶ Προσκυνηματικὴ Ἐπίσκεψις στὴν Γεωργία

ΣΤΑ μέσα Μαρτίου (7/20.3-14/27.3.2012), πραγματοποιήθηκε ποιμαντικὴ καὶ προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψις στὴν Γεωργία, ὅπου δραστηριοποιεῖται ἡ ὑπαγομένη στὴν Ἱερὰ Σύνοδό μας «Ὁρθόδοξος Ἐπαρχία Γκλντάνι» Τιφλίδος. Ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Ὁρεῶν κ. Κυπριανός, Ἀναπληρωτὴς Πρόεδρος, μετ' ὁμάδα δέκα Μοναχῶν καὶ λαϊκῶν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἐγίνε δεκτὸς μετ' ἐνθουσιασμό στὴν Τιφλίδα ἀπὸ τοὺς Ἱερεῖς μας Πρωτοπρ. π. Βασίλειο Μκαλαβισβίλι καὶ

Πρωθ. π. Βαχτάγκι Μαργκιάνι καὶ τὸ εὐσεβὲς Ποίμνιο. Τελέσθηκαν Θεῖες Λειτουργίες στὸν Ἱερὸ Ναὸ Παναγίας Πορταϊτίσσης στὸ προάστιο Γκλντάνι τῆς Τιφλίδος, ὡς καὶ ἕτερες Ἱερὲς Ἀκολουθίες, πραγματοποιήθηκαν προσκυνήματα σὲ ἱστορικοὺς Ναοὺς, Μονὲς καὶ περιοχὲς τῆς χώρας, ὡς καὶ Συσκέψεις καὶ Συνάξεις μὲ τὸν Κλῆρο καὶ τὸ Ποίμνιό μας καὶ ἐν γένει καλλιεργήθηκαν οἱ ἀρετές, μελετήθηκαν οἱ μελλοντικὲς προοπτικὲς καὶ ἀναγνωρίσθηκε ἡ ἀνάγκη προσευχητικῆς καὶ λοιπῆς ἀλληλο-υποστηρίξεως καὶ οἰκοδομῆς ἐν Κυρίῳ.

Ἐπίσκεψι Ἀγάπης στὶς Φυλακὲς Ἀμφισσας

ΤΟ Σάββατο τοῦ Ἀκαθίστου, 18/31.3.2012, ὁ Σύλλογος Ὁρθοδόξων Γυναικῶν «Ἅγιος Φιλάρτος ὁ Ἐλεήμων» πραγματοποίησε μία ἀκόμη Ἐπίσκεψι-Προσκύνημα στὶς Φυλακὲς Ἀμφισσας. Συμμετείχαν πενήντα περίπου πιστοὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησι τοῦ Θεοφίλ. Ἐπισκόπου Ὠρεῶν κ. Κυπριανοῦ. Ἡ ἀδελφικὴ-φιλικὴ ἐπικοινωνία μὲ ἄνω τῶν 200 Κρατουμένων Ἀδελφῶν μας ἦταν μία συγκλονιστικὴ ἐμπειρία! Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἐγίνε καὶ προσκύνημα στὴν ἱστορικὴ Μονὴ τῆς Παναγίας Βαρνάκοβας (ΙΑ΄ αἰ.), πλησίον τῆς Ναυπάκτου.

Εἶπε ἐρῶν...

Ἀπὸ τοὺς Λόγους τοῦ Ἀγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου*

ΑΞΙΩΣΟΝ ΜΕ, Κύριε, νὰ σὲ γνωρίσω καὶ νὰ σὲ ἀγαπήσω, ὅχι μὲ γνώρισιν, ἥτις γίνεται ἐκ τῆς γυμνάσεως διὰ τοῦ μετεωρισμοῦ τοῦ νοὸς μου· ἀλλ' ἀξιώσόν με ἐκείνης τῆς γνώσεως, διὰ τῆς ὁποίας βλέπων σε ὁ νοῦς, δοξάζει τὴν ἄκτιστον καὶ θεϊαν σου φύσιν διὰ τῆς θεωρίας, ἥτις ἀφαιρεῖ τὴν αἴσθησιν τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν διάνοιαν. Ἀξιώσόν με νὰ ὑψωθῶ ἀπὸ τὴν θεωρίαν τοῦ παναγίου σου θελήματος, ἥτις γεννᾷ θεωρίας καὶ νὰ σὲ ἴδω ἐν τῇ βίᾳ τοῦ δεσμοῦ τοῦ σταυροῦ εἰς τὸ δεῦτερον μέρος τῆς σταυρώσεως τοῦ νοῦ, ὅστις παύει ἐκουσίως ἀπὸ τὰς ἐνεργείας τῶν νοημάτων αὐτοῦ διὰ τῆς διηνεκοῦς καὶ ὑπερφυσικῆς σου θεωρίας. Θεὲς εἰς τὴν καρδίαν μου αὖξησιν τῆς ἀγάπης σου, ἵνα ἔλθω ἐκ τούτου τοῦ κόσμου ὀπίσω τοῦ ἔρωτος τῆς ἀγάπης σου. Κίνησον εἰς ἐμὲ τὴν κατανόησιν τῆς ταπεινώσεώς σου, μετὰ τῆς ὁποίας συνανεστράφης εἰς τοῦτον τὸν κόσμον ἐν τῷ καλύμματι τῆς σαρκός, ὅπερ ἐφόρεσας ἐκ τῶν ἡμετέρων μελῶν διὰ τῆς ἀγίας Παρθένου, ἵνα διὰ ταύτης τῆς ἀδιαλείπτου ἐνθυμήσεως δεχθῶ μετὰ ἡδονῆς τὴν ταπείνωσιν τῆς φύσεώς μου.

Δύο ὑπάρχουσι τρόποι, ἵνα διὰ τῆς ἀπονεκρώσεως τοῦ κόσμου ἀνέλθῃ τις εἰς τὸν σταυρόν· ὁ μὲν εἷς εἶναι, ἡ σταύρωσις τοῦ σώματος διὰ τῶν ἀγώνων τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς· ὁ δὲ ἄλλος, τὸ ν' ἀνέλθῃ τις εἰς θεωρίαν διὰ τοῦ νοὸς αὐτοῦ· καὶ ὁ μὲν πρῶτος γίνεται διὰ τῆς ἐλευθερίας

τῶν παθῶν, ὁ δὲ δεῦτερος ἐκ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Δὲν ὑποτάσσεται ὁ νοῦς εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν τὸ σῶμα δὲν ὑποταγῇ πρῶτον εἰς τὸν νοῦν· ἡ βασιλεία τοῦ νοὸς εἶναι ἡ σταύρωσις τοῦ σώματος, καὶ δὲν ὑποτάσσεται ὁ νοῦς εἰς τὸν Θεόν, ἐὰν δὲν ὑποταγῇ τὸ αὐτεξούσιον εἰς τὸ λογικόν. Δύσκολον εἶναι, τὸ νὰ παραδώσῃ τις ὑψηλὰ νοήματα εἰς ἐκείνον, ὅστις ὑπάρχει νήπιος κατὰ τὴν πνευματικὴν ἡλικίαν· ἀλλοίμονον, λέγει, εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, τῆς ὁποίας ὁ βασιλεὺς εἶναι νέος. Ὅστις ὑποτάξῃ ἑαυτὸν εἰς τὸν Θεόν, εὐρίσκεται πλησίον τοῦ νὰ ὑποταγῶσιν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα. Ὅστις ἐγνώρισεν ἑαυτόν, εἰς αὐτὸν δίδεται ἡ γνώσις ὅλων τῶν πραγμάτων· διότι τὸ νὰ γνωρίσῃ

τις ἑαυτόν, ὑπάρχει ἡ τελειότης τῆς γνώσεως ὅλων τῶν πραγμάτων. Διὰ τῆς ὑποταγῆς τῆς ψυχῆς σου θέλουσιν ὑποταχθῇ εἰς σὲ τὰ πάντα· καθ' ὃν καιρὸν βασιλεύει ἡ ταπείνωσις εἰς τὴν πολιτείαν σου, ὑποτάσσεται εἰς σὲ ἡ ψυχὴ σου, καὶ μετ' αὐτῆς θέλουσιν ὑποταχθῇ εἰς σὲ τὰ πάντα· διότι γεννᾶται παρὰ Θεοῦ εἰς τὴν καρδίαν σου ἡ εἰρήνη· ἐφ' ὅσον δὲ εὐρίσκεσαι ἐκτὸς τῆς ταπεινώσεως, ὅχι μόνον τὰ πάθη θέλουσί σε κυριεύσει, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν διαφόρων περιστατικῶν θέλεις καταδιωχθῇ. Ἀληθῶς, Κύριε, ἐὰν δὲν ταπεινωθῶμεν ἡμεῖς, δὲν θέλεις παύσει ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς ταπεινώνης σύ. Ἡ ἀληθὴς ταπείνωσις εἶναι γέννημα τῆς γνώσεως, καὶ ἡ ἀληθὴς γνώσις εἶναι γέννημα τῶν πειρασμῶν.

(*) Οἱ Ἀσκητικοὶ Λόγοι Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου, Λόγος ΙΣΤ': Περὶ τῶν τρόπων τῶν ἀρετῶν, ἐκδ. «Ἀστήρ», Ἀθήναι 1961, σελ. 51-52.

■ Έκδόσεις και Παραγωγές τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας

Συνοδικὸ Περιοδικὸ «Ὁρθόδοξος Ἐνστασις καὶ Μαρτυρία» Περίοδος Γ', Ἀριθ. 5, Δεκέμβριος 2011

- Ἐγκύκλιος: «Συνοδικὴ Παραίνεσις»
- Πέντε Ἐπίσημα Κείμενα • Τέσσερις Μελέτες
- Ἑπτὰ Χρονικὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.
- Διχρωμία • Σελίδες: 69 • Σχήμα: 20×25 ἐκ. • Τιμὴ: € 5.

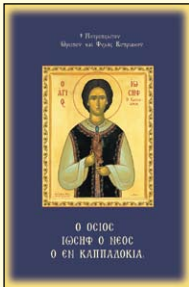

† Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

‘Ο Ὅσιος Ἰωσήφ ὁ Νέος ὁ ἐν Καπαδοκίᾳ Βίος καὶ Θαύματα

Τὸ πρὸ δεκαετίας ἐτοιμασθὲν ὑλικὸ τοῦ καλαισηθτοῦ αὐτοῦ βιβλιαρίου περιέχει τὰ γνωστὰ στοιχεῖα τοῦ Βίου τοῦ Ἁγίου Ἰωσήφ τοῦ Νέου τοῦ Θαυματουργοῦ, τοῦ Ὁποίου ἡ Ἱερὰ Μονὴ μας φυλάσσει τὰ ἱερὰ Λείψανα, ὡς καὶ μαρτυρίες ὀλίγων ἐν-δεικτικῶν ἐκ τῶν Θαυμάτων Αὐτοῦ.

- Τετραχρωμία • Σελίδες: 32 • Σχήμα: 14×21 ἐκ. • Τιμὴ: € 1.

Νέοι Ψηφιακοὶ Δίσκοι (CD's)

– Ἀριθ. 49: Κυριακὴ πρωΐ στὸ Μοναστήρι – Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς

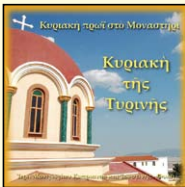
Ἀποσπάσματα ζωντανῆς ἡχογραφήσεως ἀπὸ τὴν Ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου (1988) καὶ τῆς Θ. Λειτουργίας (1998), ὡς καὶ Ὁμιλία τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου κ. Κυπριανοῦ «Κατὰ τοῦ Ἐγωϊσμοῦ καὶ τῆς Ὑπερηφανείας» (1984). Διάρκεια: 78'07".

– Ἀριθ. 52: «Ἀκουσμα καὶ λάλημα... τερπνὸν» - Ἐκλογὴ πρώτη

Ἀπὸ τὰ ἱερὰ Ἀναλόγια τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας. Ζωντανὲς ἡχογραφήσεις τῆς χρονικῆς περιόδου 1986-1988. Διάρκεια: 78'55".

– Ἀριθ. 53: «Σκιρτήματα καρδιάς» - Ὕμνοι Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ Πάσχα

Ψάλλει ὁ Πρωτοψάλτης κ. Νικόλαος Πολύχρος. Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίων Δώδεκα Ἀποστόλων Κυμίνων Θεσσαλονίκης. Μετόχιον Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. Διάρκεια: 49'25".

⊙ **Γιὰ παραγγελίες ἀπευθύνεσθε:**

Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 – ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 13310
Τηλ.: 210 2411380, 210 2411316, Fax: 210 2411080,
E-mail: Kyprianos@synodinresistance.org

